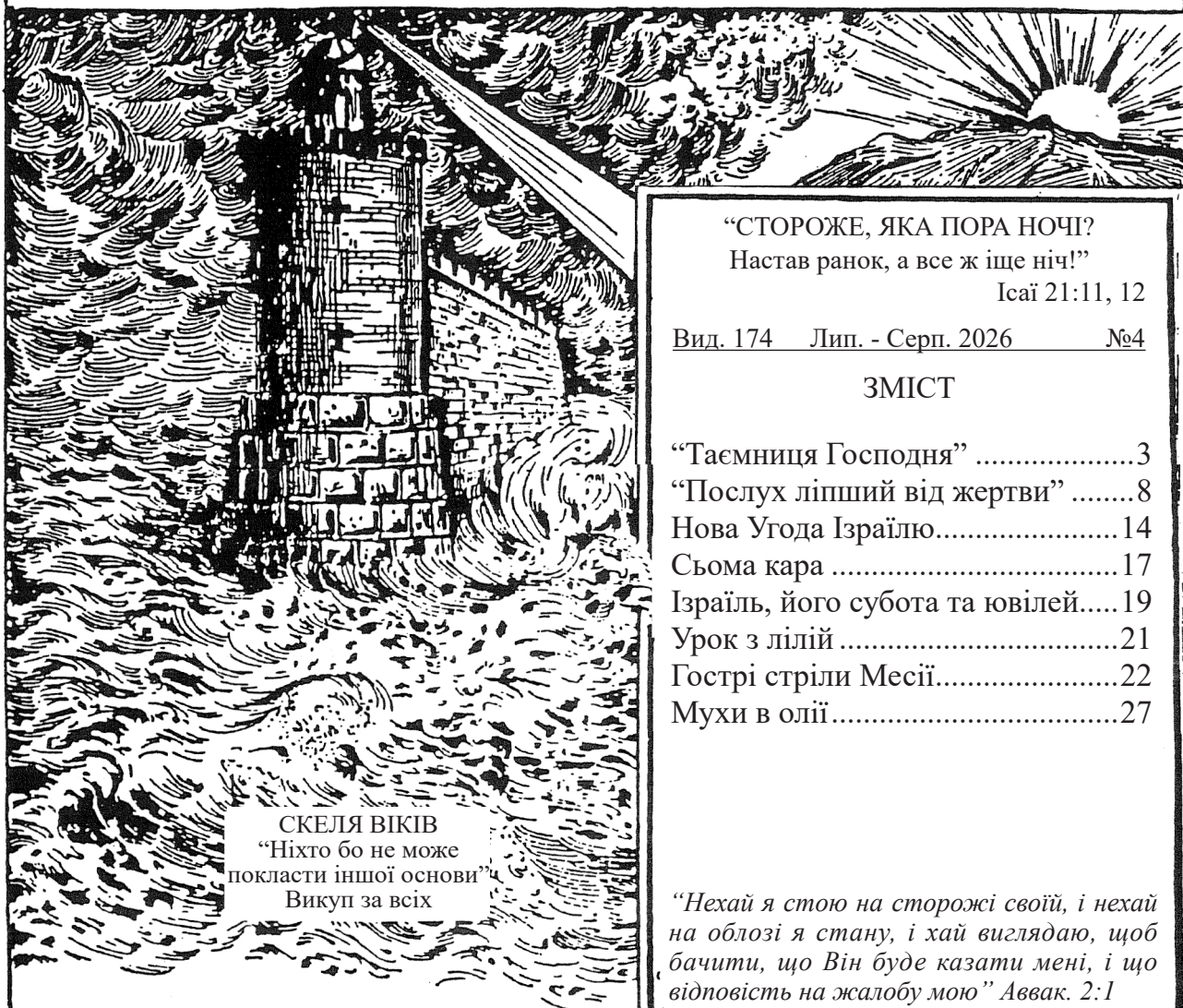

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 174 Лип. - Серп. 2026 №4

ЗМІСТ

“Таємниця Господня”	3
“Послух ліпший від жертви”	8
Нова Угода Ізраїлю.....	14
Сьома кара	17
Ізраїль, його субота та ювілей.....	19
Урок з лілій	21
Гострі стріли Месії.....	22
Мухи в олії.....	27

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“ТАЄМНИЦЯ ГОСПОДНЯ”

“Таємниця Господня – з тими, що бояться Його, і заповіта Свого Він відкриває їм”

(Псалом 25: 14, Гиж.).

У нашому тексті акцент робиться на слові “Його”. “Таємниця Господня – з тими, що бояться Його”. Багато інших місць Писання узгоджуються з цим і запевняють нас, що “Страх Господній – початок премудрості” (Притч. 1: 7). Однак інші види страху не схвалюються серед Господнього народу, якому сказано бути мужнім і не боятися страху інших, але нехай Господній страх буде їхнім єдиним страхом (Іс. 8: 12, 13). Писання не тільки говорить, що в усіх інших видах страху є мука, але й запевняє нас, що страх або благоговіння перед Господом дають розраду, допомагають і є безпечними для нас. І з цими свідченнями повністю узгоджується наш досвід. Ми неодноразово отримуємо застереження, що “страх перед людиною пастку дає” (Притч. 29: 25); і наш Господь, підкреслюючи це, пояснив, що вся справа в тому, що людина в гіршому випадку може відібрати у нас наше теперішнє життя, тоді як, з іншого боку, наші надії на вічне життя знаходяться в Божих руках (Мт. 10: 26-28). Світ через гріх та його сковувальні наслідки перебуває в тій чи іншій мірі під контролем “князя цього світу”, сатани, і в тій чи іншій мірі відданий принципам неправедності та беззаконня в думках, словах і вчинках. З іншого боку, існує Божественна Угода і закон, і ті, хто визнає їх, повинні прагнути думати, говорити і діяти, наскільки це можливо, відповідно до їхнього духа та задуму. Саме до цих небагатьох звертається наш Спаситель: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство” (Лк. 12: 32).

Саме до цього малого товариства Господніх посвячених звернений наш текст – до тих, хто боїться Його. У нинішніх обставинах питання полягає в тому, чи будемо ми боятися світу, чи боятися “Його”. У загальному сенсі всі цивілізовані люди вірять у Господа, але лише небагато хто усвідомлює Його – лише небагато хто визнає Його справжню силу і владу, а також свою відповідальність перед Ним. Отже, ці нечисленні є, у своєму ставленні до світу загалом, “особливим народом”, ревним у добрих ділах – ревним як до праведності, так і до всіх Господніх шляхів, як він їх бачать. Більшість людей, навпаки, визнає Господа лише туманно і мало уваги приділяє духу Його настанов, і є ведена переважно богом цього світу, особистими інтересами, ідеями більшості, Мамоною (Мамона – у давніх сирійців та халдеїв це слово пов’язували з богом наживи, який уособлював виключно земні блага та матеріальне благополуччя – прим. ред.).

СТРАХ ПЕРЕД МАМОНОЮ

Відзначаючи такий стан справ, наш Господь попередив нас: “Не можете Богу служити й Мамоні” (Мт. 6: 24). Більшість служить Мамоні, боїться не догодити Мамоні, прагне отримати схвалення Мамони і винагороду від Мамони (Мт. 6: 31). І лише небагато хто по-справжньому боїться Господа, служить Йому і звертається до Нього за почестями та винагородами, які Він обіцяв Своїм вірним – не в цьому житті, а в житті майбутньому. Мамона панує в бізнесі, керує всіма суспільними функціями і стоїть на чолі всіх найпрестижніших церков і релігійних обрядів. Мамона є конфуціанським там, де переважає конфуціанство; він мусульманський там, де найбільше послідовників Магомета; він

греко-католицький, римо-католицький, єпископальний, пресвітеріанський, методистський тощо, залежно від місцевості та впливу. Мамона занадто хитрий, занадто мудрий, щоб бути нерелігійним. Добре відомо, що людській природі притаманна релігійна складова, яку слід чимось задовольнити, інакше нинішній порядок речей негайно завалиться.

Якщо так дивитися, то імперія Мамони – це світ, це все людство, і з такого погляду ми легко можемо бачити силу твердження, що страх перед людиною дає пастку, бо страх перед людиною – це страх перед Мамоною. Йти врозріз із законами Мамони в будь-якій частині світу – це все одно що гребти проти сильної течії: це дуже виснажливо для тіла, а прогрес настільки малий, що, якби не надії, що лежать за межами нинішнього життя, ніхто не зміг би витримати цього напруження.

Наш текст говорить про “таємницю” Господа, яка перебуває з тими вірними, хто слухає Його Слово і ставиться до нього з повагою та шаною, настільки боячись не догодити Йому, що наважується кинути виклик протистоянню з боку світу. Для цього класу ця таємниця – це Божя сила, що діє в них, щоб породжувати і хотіння, і чин за Його доброю волею, незважаючи на глузування та несхвалення Мамони та його більш-менш засліплених шанувальників. Спочатку слід постановити бути вірним Господу, шанувати Його, а не людину та людські інститути, і покладатися на Нього у пошуках сили та мужності, щоб іти слідами Господа Ісуса, великого Вождя, Якого Він призначив. Коли вони таким чином продемонструють вірність волі, меті та намірам, і Він певною мірою випробує їх – не допускаючи, щоб вони піддалися спокусі понад те, що здатні витримати, але разом зі спокусою даючи вихід, – Він поступово відкриває їм Свою “таємницю”, яка так осяює, перетворює, зміцнює їх і розвиває в них Його дух досконалої любові, що в них виконується Його слово, а саме, що “досконала любов проганяє страх геть”. Так воно і є: ті, хто має Господній страх і кому дано зрозуміти та оцінити Його таємницю, поступово втрачають будь-який страх перед людиною і стають дедалі відважнішими, сильними в Господі та в силі Його могутності, так що вони здатні сказати

натхненними словами: “Я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?”

“ТАЄМНИЦЯ ГОСПОДНЯ”

Ми не можемо сподіватися пояснити “таємницю Господню” кому-небудь, крім класу, для якого вона призначена. Але оскільки в багатьох серцях, які, як і раніше, більше бояться Мамони та думки світу, є певна міра Господнього страху, ми можемо сподіватися пояснити Господню “таємницю” саме настільки, наскільки кожен із наших слухачів володіє “страхом Господнім”. Ті, у кого мало Господнього страху, мало належної поваги до Нього, не надто можуть зрозуміти цю таємницю, оскільки їхній страх перед Мамоною, перед сектантством (боязнь перед людьми, яка пастку дає) завадить їм зрозуміти багато чого про неї.

Ці страхи, що заманюють у пастку, будуть постійно навіювати їм, що Господній шлях не до вподоби плоті; що він не популярний у світі; що він зробить їх особливим народом; що він завадить їм чинити гріхи та всілякі безглузді речі, яким вони люблять віддаватися; що він зруйнує їхній вплив на багатьох їхніх друзів у церковному світі; що він зробить їх по суті ніччемою у світі, бо, згідно зі світським прислів'ям, “вийти зі світу – це як вийти з моди”. Серця, що потрапили в таку пастку, не можуть якоюсь значною мірою сподіватися побачити, зрозуміти й оцінити Господню таємницю; та наскільки Господній страх, тобто пошана до Господа, стоїть вище за будь-який страх або пошану до людини чи людських установ, настільки кожному з нас дається привілей цінувати “таємницю Господню” й насолоджуватися нею.

“ВІН ЗАПОВІДАВ ВІДКРИТИ ЇЇ ЇМ”

Друга частина нашого тексту не є найкращим перекладом оригіналу. Весь текст має читатися так: “Таємниця Господня – з тими, хто боїться Його, і Він заповідав відкрити її їм”. Однак переклад не має суттєвого значення в даному випадку, тому що “завіт, скріплений клятвою” Господа, про який ми говорили, насправді є ядром, суттю цієї “таємниці Господньої”. [CR010]

Декому може здатися дивним, що Писання натякає, що в Бога є таємниці – що одні мають привілей розуміти Божественний план, а інші – ні. Такі, можливо, скажуть: “Де ж об'явлення Божих таємниць? Напевно, не в Біблії, бо якби воно було в Біблії, то це не було б таємницею,

оскільки сьогодні Біблія відкрита й доступна всьому цивілізованому світу”. Ми відповідаємо, що Біблія справді доступна всім цивілізованим людям, але вона не відкрита для всіх. Навіть для більшості тих, хто називає себе християнами, вона є запечатаною книгою, і ні до кого це не відноситься більшою мірою, ніж до духовенства. Саме Писання змальовує це так: “І буде вам кожне видіння, немов би слова запечатаної книжки, що дають її тому, хто вміє читати, та кажуть: Читай но оце, та відказує той: Не можу, вона ж запечатана. І дають оту книжку тому, хто не вміє читати, та кажуть: Читай но оце, та відказує той: Я не вмію читати. І промовив Господь: За те, що народ цей устами своїми наближується, і губами своїми шанує Мене, але серце своє віддалив він від Мене, а страх їхній до Мене заучена заповідь людська, тому Я ось ізнову предивне вчиню з цим народом, вчиню чудо й диво, і загине мудрість премудрих його, а розум розумних його заховається” (Іс. 29: 1-14).

Наш Господь у Своєму першому приході говорив у тому ж дусі про смиренних, яких Він обрав Своїми апостолами: “Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних [книжників, фарисеїв, законовчителів], та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!” (Мт. 11: 25, 26). Під час першого приходу фарисеї були надто самовдоволені, захоплені своїми власними теоріями, пишалися своїми досягненнями і хвалилися своїм прогресом та божественними милостями для себе; книжники були надто вчені, щоб спілкуватися з тими, хто становив оточення Господа, і, крім того, вони все більше й більше переймалися поглядами “вищої критики” грецьких філософів; законовчителі були занадто горді й показні. Це не дозволяло їм стати учнями Господа й дізнатися від Нього “Таємницю Господню”, бо всі вони перебували під впливом Мамони – великого порядку того часу, який засуджував і піддавав глузуванню всіх, хто не підтримував його. З земного погляду вони, ставши послідовниками Смиренного, могли втратити все й не здобути нічого. Натомість тим, хто прийшов до Ісуса і став Його учнями, доводилось, як правило, втрачати набагато менше земних речей, тому їх більше приваблювали перспективи майбутнього, які відкривав перед ними наш Господь.

З мирського погляду вони були безрозсудними немовлятами, які більше покладалися на невидиме й переважно ігнорували перспективи та можливості, які відкривав перед ними Мамона в нинішньому житті.

“ТАЄМНИЦЯ... ЯКУ БОГ ПЕРЕД ВІКАМИ ПРИЗНАЧИВ НАМ”

Те, про що в нашому тексті згадується як про “таємницю Господню”, у Новому Завіті називається “таємницею Божою”. Думка та сама, тобто: Бог – розкриваючи Свій план через Закон і пророків у Старому Завіті та через слова нашого Господа й апостолів у Новому Завіті – виклав цю річ таким чином, що зрозуміти її можуть лише ті, хто прийшов до належної згоди з Господом – хто боїться Його. Світська людина, читаючи Святе Письмо, не може зрозуміти Його таємниці; збагнути її здатні тільки ті, хто боїться й шанує Його настільки, щоб повністю посвятити Йому все.

Апостол ясно викладає це у своєму листі до коринтян, кажучи: “Щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій... [Бо] ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу, яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп’яли б вони Господа слави! Але, як написано: Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини” (1 Кор. 2: 5-15).

Св. Павло, говорячи про цю таємницю Господа, призначену для Його народу, а не для світу чи для номінальних християн, висловлюється так: “...якій я став служителем за Божим зарядженням, що для вас мені дане, щоб виконати Слово Боже, таємницю, заховану від віків і поколінь, а тепер виявлену Його святим” (Кол. 1: 25-29).

Говорячи про Церкву в тому ж дусі, він продовжує: “Хай потішається їхні серця, у любові поєднані, для всякого багатства повного розуміння, для пізнання таємниці Бога, Христа, в Якому всі скарби премудрості й пізнання заховані” (Кол. 2: 2, 3). Продовжуючи, він закликає: “Моліться разом і за нас, щоб Бог нам відчинив двері слова, звіщати таємницю Христову...” (Кол. 4: 3).

У своєму посланні до Ефесян апостол також говорить про цю таємницю, кажучи, що Божа благодать у Христі “об’явила нам таємницю волі

Свої за Своїм уподобанням, яке постановив у Самому Собі, для урядження виповнення часів, щоб усе об'єднати в Христі, що на небі, і що на землі". І знову в тому ж посланні він пише про милість Бога до себе: "Бо мені відкриттям об'явилась була таємниця... А вона за інших поколінь не була оголошена людським синам, як відкрилась тепер через Духа Його святим апостолам і пророкам... та висвітлити, що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі..." (Еф. 1: 9, 10; 3: 5-9).

Св. Іван Об'явитель, виступаючи в якості речника прославленого Господа, розповідає про цю таємницю (Об. 10: 7) так: "А дня голосу сьомого Ангела, коли він засурмить, довершиться Божя таємниця, як Він благовістив був Своїм рабам пророкам". Таким чином, ми бачимо, що таємниця була присутня від початку світу й досі залишається таємницею для світу, і залишатиметься такою до кінця нинішньої епохи та відкриття тисячолітнього віку. Єдиним винятком є відкриття таємниці святим – тим, хто повністю посвятився Господу, класу, згаданому в нашому тексті: "Таємниця Господня – з тими, хто боїться Його, і Він заповідав відкрити її їм".

"ХТО МАЄ ВУХА, НЕХАЙ СЛУХАЄ"

Саме з цієї причини наш Господь говорив притчами та загадковими висловами, які світ поки що не розуміє і які не цінує ніхто, за винятком небагатьох, Його "Малої Черідки", посвячених. Написано: "Це все в притчах Ісус говорив до людей, і без притчі нічого Він їм не казав, щоб справдилось те, що сказав був пророк, промовляючи: Відкрию у притчах уста Свої, розповім таємниці від почину світу" (Мт. 13: 34, 35). Апостоли підійшли до Ісуса наодинці і сказали: "Господи, поясни нам цю притчу". Ісус сказав їм: "Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами [стороннім, спійманим у пастку страху перед людьми], усе відбувається в притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли" (Мр. 4: 11, 12).

Тепер, дорогі друзі, ми зробимо все можливе, щоб роз'яснити цю таємницю, цю загадку, приховану від віків та епох, пам'ятаючи, що ми можемо досягти успіху в цьому лише настільки, наскільки наші слухачі мають вуха, щоб чути, і наскільки Божий страх переважає над людським страхом: наскільки досконала любов проганяє

страх перед людиною і робить нас справді вільними у Христі Ісусі. Тільки в такій мірі ми можемо сподіватися, що наше послання на цю тему можна буде зрозуміти й оцінити. [CR011]

Зі слів нашого Господа та з уже процитованих слів апостола Павла зрозуміло, що таємниця відкривається тим, у кого відкриті очі розуміння й вуха серця. Це – послання про майбутнє Царство, послання про "Завіт, скріплений клятвою". Це послання пояснює всі труднощі та незрозумілі речі, які досі збивали нас з пантелику. Воно показує нам, як гріх увійшов у світ через непослух Адама, як смерть стала покаранням за цей гріх, залишаючись на всьому роді Адама, деградує нас розумово, морально та фізично аж до могили. Воно розповідає про любов Бога до нас (коли ми ще були грішниками), яка спонукала Його послати Свого Сина, щоб Він став нашою викупною ціною, "щоб ми через Нього жили" – щоб ми були врятовані від смерті через Нього. Воно показує нам, що Христос Ісус по благодаті Божій скуштував смерть не просто за деяких, а за кожну людину; і що не просто деякі, а кожна людина в кінцевому підсумку отримає благословення від цієї великої жертви за гріхи, а також повну і справедливую можливість повернутися серцем до Господа й отримати назад усе втрачене через непослух Адама, разом з додатковими благословеннями та вічним життям за умови послуху. Це показує нам, що ця мета Бога – викоринити гріх зі світу і повністю знищити всіх, хто не прийде до згоди з Його праведними розпорядженнями, – ніколи не змінилася; і хоча час виконання цих обітниць здається нам довгим, насправді він не є довгим з погляду Того, для Кого "тисяча років немов один день". Це показує нам, що на світанку сьомого дня Господа, тисячолітнього дня, – наприкінці шести тисяч років людства – світ має усвідомити ці благословення через встановлення славного Божого Царства під усім небом, яке спонукатиме до праведності та виливатиме благословення на кожну істоту.

ТОТОЖНІСТЬ ЦЕРКВИ Й ТАЄМНИЦІ

Розкриття таємниці показує далі, що в Юдейському віці Бог поведився з домом Ізраїлю як з образним народом, даючи йому образний закон, образний "День Примирення", образні жертви, обітниця, що служили тінню, і протягом того періоду обрав кілька вірних душ з народу, щоб

вони були Його особливими слугами на землі в Тисячолітньому віці. Про них докладно розповідає апостол в 11-му розділі Послання до Євреїв: “І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці [благословення] не прийняли” (вірш 39). Це ще більше розкриває нам мету Господа щодо проголошення Євангелія протягом періоду часу, відколи наш Господь помер, а саме: що проповідь цієї таємниці посвяченому Господньому народові, який боїться Його, велася з наміром вибрати Малу Черідку з усіх племен, народів і мов, щоб вона стала Нареченою Христа і співспадкоємицею в Царстві, а також була з Ним як члени насіння Авраама для благословення всіх поколінь землі. Слова апостола, як ми пам’ятаємо, дуже виразні з цього приводу. Він каже: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29).

Не тільки саме послання називається таємницею, але й клас Церкви, “Мала Черідка”, яка зараз вибирається зі світу, у Писанні називається “таємницею Божою”, а фальшиві системи – “таємницею беззаконня”. “Таємниця Божа” – це клас, пов’язаний з Божественним планом, і він, отже, є частиною того, що є таємницею або загадкою для світу. Апостол каже: “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав”.

Господня таємниця пов’язана з цим класом. Це їхня радість, їхня сила; це Божа сила, що діє в них, щоб хотіти й чинити за Його впоодобанням. Чим більше вони розуміють цю таємницю, тим більше володіють цією Божою силою, і прогрес у таємниці передбачає прогрес у послуху, пошані та служінні. Це, у свою чергу, означає прогрес у Божих благодатях, як про це каже апостол, пояснюючи та висловлюючись про наш прогрес як християн: “У молитвах своїх за вас згадую, щоб Бог... просвітив очі вашого серця [поступово, у міру того, як ми втрачаємо страх перед людиною і зростаємо в пошані до Бога]... щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина [таємниці], і пізнати Христову любов, яка перевищує знання” (Еф. 3: 18, 19).

ЦЕРКВА ЯК ТАЄМНЕ ТОВАРИСТВО

З вищесказаного стає зрозуміло, що Господні святі складають найособливіше й найтаємніше товариство на землі. Ніхто не може бути повністю прийнятий до цього товариства й посвячений у

його таємниці, якщо в його серці не буде великої пошани до Господа і якщо він не звільниться від людського рабства, від сектантського рабства – не знайде тієї свободи, якою Христос робить вільними тих, хто справді є Його. Цьому таємному товариству не потрібно ховати свої книги, не потрібно приховувати свої секрети, не потрібно говорити тихо, оскільки, проповідуючи добру звістку великої радості всім людям, обмеження накладаються на тих, хто чує: почути таємницю Господню, зрозуміти цю таємницю можна лише в міру шанування Господа і Його Слова та посвячення себе.

Цікаво, скільки з тих, хто слухає мене сьогодні вранці, є членами цього товариства? Скільки з них здатні разом з усіма святими досягнути довжину, ширину і глибину Божественного плану? Я впевнений, що всі вони мають любов до братів, беручи участь у зарядженні цієї таємниці. Я впевнений, що всі такі мають надії, які представлені нам у цій таємниці як певний і міцний якір, що входить аж за завісу. Я впевнений, що всі вони усвідомлюють, що жодна людина не може відібрати у нас благословення й милості, даровані нам таким чином, і що вони залишатимуться нашими доти, доки ми будемо причетні до цієї таємниці, що “вона Христос у вас, надія слави” (Кол. 1: 27).

Мені також цікаво, скільки з вас все ще більшою чи меншою мірою засліплені богом цього світу та віровченнями темних віків, які він допоміг сформулювати й відтоді просуває, так що ви не в змозі оцінити те, що ми щойно говорили про Божу таємницю. Мені цікаво, скільки таких бажають отримати мазь правди для очей, яку наш Господь особливо радив Лаодикійському періоду Церкви: “Раджу тобі... мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити” (Об. 3: 17, 18). Мазь для очей повинен купити той, хто бажає нею користуватися; її не можна купити для іншого, так само як ми не можемо мати випробувань за інших. Ціна очної мазі – це дух самопожертви, готовність повністю посвятити себе Господу. Наш Господь висловлює це так: “Хто хоче вчиняти волю Його [Небесного Отця], той пізнає про це вчення” (Гиж.).

Кожен, хто вирішить, що він більше не буде боятися людини і не буде підкорятися віровченням темних віків, але прийме Господа як свого Пастиря і стане правдивою вівцею, буде

слухатися тільки голосу Його Слова і ходити тільки відповідно до вказівок цього Слова, боячись Бога і не боячись людини – буде благословенний. “Таємниця Господня – з тими, хто боїться Його, і Він заповідав відкрити її їм”.

Я вірю, дорогі друзі, що деякі з тих, хто досі ставився байдуже до Божественного плану – Божої таємниці, прихованої від світу і призначеної тільки для тих, хто боїться Його, – можуть перейнятися таким глибоким інтересом, таким бажанням співпрацювати з Господом у своїх серцях, думках, словах і вчинках, що повністю посвятаються Йому. Саме зараз настав момент зробити це рішення, прийнявши Божу благодать і прощення гріхів через віру в кров Ісуса, і відразу ж увійти на шлях до більш ясного

розуміння таємниці і, в кінцевому підсумку, до участі в якійсь частині славної праці, до якої Господь нас готує.

З цього погляду ми усвідомлюємо, що велика праця Бога є в майбутньому; що наше особливе завдання в даний час – бути свідками Господа перед людьми, терпіти труднощі як добрі воїни, загартувати характер, вчитися послуху через те, що нас спіткало, бути сформованими, пристосованими та відшліфованими, і таким чином стати гідними участі у славі Царства, а також корисними як його члени у благословенні всієї землі в Тисячолітньому віці та в тому, щоб мати благовоління нашого Небесного Отця на всю вічність.

CR009

“ПОСЛУХ ЛІПШИЙ ВІД ЖЕРТВИ” 1 САМУЇЛОВА 15: 1-35

*“Богові нашому ми будемо служити,
а голосу Його будемо слухатися”
(Ісуса Навина 24: 24).*

Наш урок розповідає про випробування царя Саула, про його невдачу витримати подібні випробування та про подальше усунення від царства як його самого, так і його родини. Його історію можна розділити на чотири частини: (1) Сприятливі можливості в юності – енергійний, гарний на вигляд, скромний. Обрання його царем Ізраїлю вважалося чудовим вибором. (2) У перші роки свого царювання – успішний воєначальник і здібний організатор свого царства. (3) У період випробувань зазнав невдачі й був відкинутий – спочатку частково, а потім цілком. (4) Занепад у зрілому віці, майже повна втрата розуму і, нарешті, трагічна смерть його самого та його синів. Сьогоднішній урок присвячений, зокрема, третьому з цих періодів – його випробуванням.

Филистимляни в певному сенсі панували над Палестиною, стягуючи податки в обмін на те, що дозволяли народу жити у відносному спокої та володіти своєю країною. Судячи зі всього, вони мали укріплені міста в різних частинах території Ізраїлю, і від їхніх представників у цих містах надійшла звістка про те, що ізраїльтяни помазали Саула на царя, що було розцінено як скинення ярма филистимлян і проголошення незалежності. Филистимляни зібрали військо,

щоб повалити нове царство. Вважається, що згадка про тридцять тисяч колісниць – помилка переписувача, що насправді йшлося про три тисячі, адже кількість вершників, по двоє на кожну колісницю, вказана як шість тисяч. Це досить велике військо вторглося до Палестини, і між ним та ізраїльтянами розгорілася битва. Цар Саул, очевидно, прагнучи жити в злагоді з Господом і, як і раніше, усвідомлював, що без Божественного втручання він безсилий дати відсіч такому могутньому загарбнику. Пророк Самуїл, до якого звернулись за допомогою, пообіцяв прибути протягом семи днів, щоб принести Богові жертву за Ізраїль, щоб Господнє благословення супроводжувало Його народ і принесло йому перемогу згідно з Божественною угодою.

Цар Саул чекав шість днів і за цей час бачив, як його військо тане від дезертирства, оскільки ізраїльтяни були погано озброєні та сильно налякані. У них практично не було зброї, і як бойове спорядження вони використовували свої сільськогосподарські знаряддя. Мабуть, филистимляни ще раніше позбавили їх бойової зброї та якимось чином завадили кенейцям, які на той час займалися ковальством, виготовляти для них мечі та списи. Коли настав сьомий день, цар Саул, втомившись чекати Самуїла, сам приніс жертву, що суперечило божественному наказу. Одразу після цього з'явився Самуїл. Він вказав Саулові на його провини і заявив, що

Всемогутній більше цінує послух, ніж жертви. Самуїл також дав зрозуміти, що за таких умов принесення жертви було гріхом і що за таку непокору Бог не дозволить Саулу та його царству тривати далі, хоча й пообіцяв, що майбутня битва завершиться перемогою для Ізраїлю та на благо Божої справи.

Складність полягала в неповазі Саула до Божественного розпорядження та в його самовпевненості, з якою він взявся за те, що йому не було довірено, а за що відповідав хтось інший. Хоча це не завадило Господній справі, проте нехтування Саулом Божого розпорядження стало перешкодою для його власного благополуччя як царя.

УРОК ДЛЯ ДУХОВНИХ ІЗРАЇЛЬТЯН

Який урок ми можемо винести з цього випадку? Якщо на мить уявити собі, що Саул уособлює тих, хто здобув милість Бога, хто покликаний до співпадкоємства з Ісусом у Його Царстві й помазаний святим Духом, то ми можемо побачити в його ранніх перемогах відображення нашого доброго початку, коли ми беззастережно довіряли Богові, прагнули чинити тільки так, як Він вказував, і терпляче та з вірою чекали, поки Він скерує всі наші справи. Як Саул мав ставати успішнішим, зміцнюючись у вірі, терпеливості та послуху, так і наші найперші випробування як Господніх слуг мають приносити нам більше терпіння, наполегливості, віри, впевненості й беззастережної слухняності. І як цього не відбулося з царем Саулом, так і не відбувається з багатьма тими, хто був помазаний на співпадкоємство з Господом у Його Царстві. Досвід багатьох із них схожий на досвід Саула. Якщо вони дедалі менше покладаються на Господа, то милості, отримані від Нього, роблять їх менш дбайливими в тому, щоб пізнавати й виконувати Його волю. Вони, як і раніше, шанують Господа, визнають, що без Нього не можуть нічого зробити, але вони недостатньо уважні й не бачать, що саме Він хоче, щоб вони робили. Іноді вони беруться виконувати роботу інших і в цьому сенсі “скрізь втручаються” (Хом.), подібно до того, як цар Саул втрутився куди не слід і згрішив, намагаючись зробити те, що належало пророкові.

Нам слід знати, що в Божественному розумінні послух – один із найважливіших елементів характеру. Господь готує нас у школі Христа до

великої праці в майбутньому; і, цілком справедливо, першою необхідною умовою для майбутніх почестей і можливостей має бути наш послух можливостям і вказівкам Господа в даний час. Наш Господь добре пояснив це у Своїх притчах, сказавши, що деяким зі Своїх слуг Він довірив більше талантів, ніж іншим; що кожен буде покликаний звітувати за правильне використання талантів, обов’язків і наказів, даних йому, і кожен буде нагороджений пропорційно до того, як він використовував дані йому таланти. Висловлювання нашого Господа з цього приводу звучить так: “Хто вірний в найменшому, і в великому вірний” (Лк. 16: 10).

Отже, наш урок такий: в очах Бога “послух ліпший від жертви”. Він не схвалить і не винагородить недбалість з нашого боку. Відповідно, неувага до Його безпосередньої волі свідчитиме, що ми такою ж мірою непридатні для безпосереднього служіння Йому – ні зараз, ні згодом. Це вимагає з нашого боку такої відданості Господу, такої уважності щодо Його служіння, такого взаємного визнання один одного перед Господом і Його служінням, що ми будемо діяти дуже дбайливо в наших намаганнях служити Його справі. Апостол закликає: “Отож, уважайте, щоб поводитися обережно”, – обдуманно, уважно (Еф. 5: 15).

Як мореплавець визначає курс свого корабля за картами, на яких позначені приховані скелі та мілини, а також за рухом зірок, так і християнин наділений “картою”, що вказує йому шлях, яким він має йти, і нагадує, які речі можуть бути неприємними для Бога та згубними для нього самого. Ця карта [R4207] – це Біблія, і той, хто хоче бути в гармонії з Богом, повинен не тільки прислухатися до Його послання, а й стежити за прихованими небезпеками, які підстерігають його на шляху. Кожен із нас є на випробуванні. Цей “Вік Євангелія” – наш Судний День, час випробувань. Сам Господь уважно стежить за тим шляхом, який ми обираємо. Йому недостатньо самого лише нашого завзяття. Завзяття, яке Він схвалить, має впливати з любові та відповідати Його настановам. Завзяття, що ігнорує Божественні настанови, не схвалюється; воно веде до краху.

Апостол дає деякі поради з цього приводу, кажучи, що кожен член Тіла Христа важливий (1 Кор. 12: 12-26); що ніким не можна нехтувати

або заважати комусь брати участь у спільній справі будування Тіла у найсвятішій вірі. Апостол наводить приклад: око не може сказати руці чи нозі: “Ти мені не потрібна”; і, навпаки, рука чи нога не можуть сказати, що їм не потрібне око чи вухо. Кожен член необхідний, і кожен член Тіла повинен діяти насамперед у злагоді з волею Голови. Цю волю слід шукати в кожній життєвій справі, великій чи малій. Ми не повинні думати, що Господня справа повністю залежить від нас. Слід пам’ятати про помилку, яку вчинив Узза: побачивши, що Господній ковчег хитнувся на дорозі, він простягнув руку, щоб підтримати його, і тут же загинув через свою неслухняність. Підтримувати ковчег не входило в його повноваження. Господь Сам наглядав за цим, і лише священник мав право торкатися його. Тож будьмо ревними не лише у служінні Господу, а й у пізнанні того, як Він хоче, щоб ми виконували це служіння. Давайте усвідомимо, що служіння, здійснене інакше, ніж божественно наказано, не буде прийнятним і не принесе нам благословення, а, навпаки, викличе відповідне невдоволення Господа. Послух ліпший від жертви.

ВИНИЩЕННЯ АМАЛИКИТЯН

Очевидно, між подіями, про які ми щойно говорили, і тими, що становлять основну частину сьогоденішнього уроку – другим випробуванням царя Саула, – минуло чимало років. За цей час Ізраїль зміцнів як народ. І ось настав час виконати Божественне веління, дане задовго до цього, а саме: що амаликитяни мають бути повністю винищені. Як одна з гілок роду Ісава, вони були родичами ізраїльтян і сучасних арабів. Подібно до останніх, вони були вершниками й свого роду розбійниками, яким добре велося за рахунок грабежів своїх сусідів. Не маючи достатньої сили, щоб завдати шкоди ізраїльтянам, вони об’єднувалися з іншими ворогами Ізраїлю для того, щоб безпосередньо брати участь у війні або ж збирати здобич після битви. Згадаймо, що вони воювали проти ізраїльтян у пустелі, коли ті прямували до Ханаану (2 М. 17: 8-16). Згадаймо також, що вони знову протистояли ізраїльтянам під час завоювання Обіцяної Землі, і Господь через Мойсея сказав, що вони мають бути повністю винищені, і дав Ізраїлю такий наказ (5 М. 25: 17-19).

Виконання цих наказів було відкладено, ймовірно, з двох причин. По-перше, у ізраїльтян не було вершників, і їм було б важко впоратися з цими грабіжниками, які нападали на них і одразу ж зникали. По-друге, цілком імовірно, що Господь дозволив амаликитянам залишатися “тернями в боках” ізраїльтян для їхнього покарання. Аж ось за днів Самуїла до царя Саула надійшов наказ повністю винищити амаликитян – не тільки весь народ, від малого до великого, а й усе їхнє майно: овець, худобу, коней – усе до останнього. Ізраїльтяни мали зробити це, ставши Господнім мечем, виконуючи суд, ви-несений Богом. Про них ніхто не мав сказати, що вони перетворилися на розбійників і злодіїв, які ведуть війну проти сусідів заради наживи. Це мало слугувати свідченням не лише для навколишніх народів, а й для самих ізраїльтян. Це мало стати уроком. У них не мало скластися враження, що війна проти сусідів ведеться з якихось корисливих, срібллюбних мотивів. У цьому випадку вони були Божим батогом. Ми не повинні робити висновок, що сьогодні Бог дає якомусь народу наказ винищити інший народ. Навпаки, ми повинні пам’ятати, що Ізраїль був народом-образом, народом-ілюстрацією; і що через їхній досвід та історію Господь діяв особливим чином, щоб проілюструвати певні принципи; що Він використовував Ізраїль як Свій меч, як Своє перо, як Свій рупор.

НЕ ДЛЯ ВІЧНОГО ОСУДУ

Невіруючі вважають цю поведінку ізраїльтян щодо амаликитян жахливою картиною жорстокості, що повністю суперечить справедливості, через що щирі, чесні уми спотикаються, не маючи правильного розуміння закладених у цьому принципів. Багато хто схильний казати: “Чому Бог не послав Саула та ізраїльтян з Євангелієм, щоб проповідувати амаликитянам? Чому Він послав Ізраїль, щоб знищити їхні життя і тим самим покласти край їхньому випробувальному терміну та кинути їх у вічні муки?”

Ми відповідаємо, що вічні муки не мали абсолютно ніякого стосунку до них, адже Бог не висловлював такої погрози й не накладає такого покарання ні за їхній гріх, ні за будь-який інший. Згідно з Писанням, “заплата за гріх – смерть” (Рим. 6: 23). І смерть була тією заплатою, яку Бог уповноважив Ізраїль накласти на амаликитян, – смертною карою. Їхня страта

відбувалася точно так само, як сьогодні суди наказують страчувати вбивць, за винятком того, що в даному випадку сам Господь виступав у ролі судді, зачитував вирок і накладав покарання.

Ізраїльтяни нікому не проповідували Євангеліє, бо Євангеліє не було можливо проповідувати, доки не прийшов Христос і не сплатив покарання за гріх Адама. На підставі того, що зробив Христос, Бог наказує всім людям усюди каятися, бо Він призначив день випробування, день суду (Дії 17: 31). Бог не закінчив їхній день випробування, бо той для них ще не настав. Як і вся решта людського роду, вони перебували під вирокі смерті за гріх Адама, і для справедливості не має значення, як вони вмирають – від моровиці, від загального занепаду чи від меча. Той факт, що їхня смерть була божественним покаранням, краще проявився в їхній втраті за божественним наказом, ніж якби вона наздогнала їх якимось іншим чином. Цей випадок послужив уроком для образного Ізраїлю і донині служить уроком для Духовного Ізраїлю. Нагадаємо, що всі ці амалікітяни були викуплені завдяки прояву Божої любові – смерті Ісуса. Свого часу всі вони отримують свідчення про те, що Христос помер за їхні гріхи, і в день Тисячолітнього віку – день суду над світом – у них буде можливість повернутися до повної гармонії з Богом і жити.

ДРУГЕ ВИПРОБУВАННЯ ЦАРЯ САУЛА

Про те, що минуло чимало років і що цар Саул добре використовував свої можливості як організатор царства, свідчить той факт, що було зібрано велике військо, як наказав Господь через пророка: “Двісті тисяч піхоти та десять тисяч мужа Юди”. Це військо було розставлено так, щоб перехопити будь-кого з амалікітян, хто міг би втекти. Тим часом до кеней, які жили серед амалікітян, було надіслано повідомлення з порадою покинути ті місця, щоб вони не страждали під час покарання амалікітян. При цьому пояснювалося, що, оскільки кенейни виявляли прихильність до Господнього народу, їх пощадять на знак визнання цього факту, тоді як винищення амалікітян відповідає Божественному наказу, оскільки ті виступали проти Ізраїлю.

Весь народ був винищений, за винятком царя, якого цар Саул пощадив, залишивши його як своєрідний трофей. Тварини також були винищені, за винятком найкращих овець і худоби, що, нагадаємо, суперечило Божественному наказу.

Коли пророк Самуїл прийшов до царя, той привітав його як Божого представника, повідомивши, що вчинив відповідно до Божественного наказу. Тоді Самуїл запитав: “А що це за мекання цієї отари в ушах моїх, та рик великої худоби, що я чую?” Відповідь Саула була ухильною: тварини збережені для того, щоб принести їх у жертву Господу. Самуїл дорікнув йому, що він порушив наказ Господа, зберігши деяких з них. Цар, однак, заперечив, що їх зберіг народ, що їх зажагнув Ізраїль. І ми можемо легко припустити, що ізраїльтяни чинили досить сильний опір розтраті цінних речей амалікітян, оскільки людям того часу, як і сьогодні, зазвичай хотілося мати щось цінне. Саул, напевно, міг би виконати божественне веління, проявивши послух Господу, при цьому накликаючи на себе невдоволення народу, але зберігаючи божественне схвалення. Як би там не було, пророк висловив божественне несхвалення: “Чи жадання Господа цілопалень та жертв таке, як послух Господньому голосу? Таж послух ліпший від жертви, покірливість краща від баранячого лою!”

ВИПРОБУВАННЯ ЦАРСЬКОГО СВЯЩЕНСТВА

Давайте подивимося, чи немає відповідних випробувань у царського священства. Часто випробування приходять до цього класу після його тривалого перебування в школі Христа. Звертаючись до деяких, апостол каже: [R4208] “Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова” – доктрин (вчень) Христа (Євр. 5: 12). Іноді ми дивуємося іншим, а іноді й самим собі, що так повільно рухаємося вперед; що ми, мабуть, здобули мало перемог у формуванні характеру та розумінні принципів, які мають керувати тими, хто є Господніми помазанцями і готується до престолу. Труднощі та випробування Саула можуть відображати деякі з наших труднощів.

(1) Егоїстичний дух, бажання володіти найкращим із того, що Господь засудив; готовність пощадити це, бо воно приваблює нас із егоїстичного погляду, з погляду плоті.

(2) Дух страху перед людьми. Подібно до того, як Саул боявся накликати на себе докори народу, побоюючись, що його вважатимуть як занадто обмеженим, так і занадто марнотратним, так само до Господнього народу приходять

спокуса влаштовувати свій шлях не за Словом Господа, а з урахуванням думок інших. Саме цей страх перед людьми і є пасткою (Прип. 29: 25). Ми потрапляємо в пастку духа світу. Про таких Господь каже: “Як ви можете вірувати [продовжувати бути справжніми учнями], коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бога Єдиного, не прагнете ви?” (Ів. 5: 44).

(3) Третьою проблемою Саула було те, що він був надто повільним у сприйнятті Господнього Слова. І саме ці труднощі особливо переслідують майже кожного з Господніх послідовників, які збиваються на шлях омани у вченні чи поведінці. З якою ретельністю ми повинні стерегтися, щоб, ставши учасниками такого великого благословення, яке випливає з нашого помазання, ніхто з нас не запізнився здобути його славне втілення в Царстві. Давайте подбаємо про те, щоб відкинути будь-яку прихильність до гріха в усіх його проявах і цінувати Господню милість настільки високо, щоб значення людської дружби в її різних проявах не мало для нас жодної ваги чи впливу, за винятком тих випадків, коли вона повністю узгоджується з Божественним задумом. І для підтримання цих належних стосунків давайте уважно прислухатися до Його Слова.

Пам'ятаймо слова апостола, що наша боротьба не проти тіла й крові, а проти злих духів у небесних сферах (Еф. 6: 12). Пам'ятаймо, що ці злі духи певною мірою здатні викликати в нас неправильні почуття; що в тій мірі, в якій ми спрямовуємо свій розум у якесь егоїстичне, гріховне чи нице русло, у тій же мірі ці невидимі супротивники святих матимуть владу над нами. І навпаки, пам'ятаймо, що в тій мірі, в якій наші серця вірні Господу та Його Слову, а також духу Правди, духу любові, у тій же мірі ми оточені ореолом впливу, який захищає нас, і про кожного з таких можна сказати: “І лукавий його не торкається” (1 Ів. 5: 18).

ВИПРОБУВАННЯ ДОСКОНАЛОЇ ЛЮБОВІ

Святе Письмо чітко вказує на велике випробування, яке чекає на Церкву в найближчі кілька років. Для дуже багатьох воно покаже те саме, що показало для Саула: чи вдасться зберегти Божу прихильність із її привілеями та можливостями Царства. Вірним Господь каже: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”. Іншим буде сказано у відповідь, як було сказано Саулу: “Послух

ліпший від жертви”, “ти відкинутий”. Через Об'явителя Господь говорить нам, яким чином Церква періоду Філадельфії буде збережена від “години випробовування, що має прийти на весь всесвіт, щоб випробувати мешканців землі” (Об. 3: 10). Випробування приходять на Лаодикійську Церкву, що живе в час присутності Сина Людського, коли Він стоїть біля дверей і стукає (Об. 3: 20). У цьому випробуванні, як нам сказано, тисяча впаде ліворуч і десять тисяч – праворуч від того єдиного Тіла, істинної Церкви, Головою якої є Ісус. Апостол Петро, використовуючи образну мову, описує небеса як охоплені вогнем (2 Петр. 3: 12), символічно зображуючи церковний вплив наших днів; а св. Павло говорить, що “огонь діло кожного випробує, яке воно є” (1 Кор. 3: 13). Ми маємо запевнення, що лише золото, срібло та дорогоцінні камені божественного характеру й доктрини витримають вогняне випробування. Безумовно, ніхто з Господнього народу не може дозволити собі ігнорувати такі випробування, особливо ті, хто, подібно до нас, вірять, що ми зараз перебуваємо в цьому випробувальному періоді й що наступні сім років будуть, перелусім, часом випробувань.

Якщо випробуванням характеру, який Богу до вподоби, є любов – досконала любов до Бога, до братів і навіть до наших ворогів, – то нехай ця думка постійно перебуває перед нашими очима, щоб ми не були захоплені зненацька, щоб ми не були обмануті великим супротивником, який, як і раніше, прагне замінити світло темрявою, а темряву – світлом як у цьому питанні, так і в усіх інших. Ми очікуємо, що великий конфлікт, який остаточно охопить весь світ і призведе до анархії, що повалить усякий закон і порядок, розпочнеться з Церкви, з посвячених, освячених, просвічених. Хіба Господь не попереджає нас, що в усьому суд має початися з Божого дому? (1 Петр. 4: 17). Він, за необхідністю, має початися з тих, хто посідає в цьому домі найвище становище з погляду світла, знань і привілеїв.

Чи готові ми до таких випробувань, про які читаємо, що вони звели б, якби це було можливо, навіть вибраних? Ми, як і раніше, віримо, що ці випробування будуть пов'язані з досконалою любов'ю. Любов та егоїзм – дві великі сили, що рухають світом і кожною людиною в ньому. Ми вже бачили, що егоїзм, який

незабаром охопить світ, означатиме відсутність любові в такій мірі, що, згідно з Писанням, “і для того, хто виходив, і для того, хто входив не було спокою від ворога, і пускав Я всіх людей одного проти одного” (Зах. 8: 10; 11: 6). Чи слід очікувати такого стану справ у Церкві, коли рука кожного буде проти ближнього, а язик кожного брата проти кожного іншого брата в Господі? Чи повинні гнів, злоба, ненависть, заздрість і розбрати охопити Церкву Христа? Чи могли б такі речі мати місце або вплинути на тих, хто володіє знанням Правди? Ми вважаємо, що саме цього нам і слід очікувати.

Ми звикли вважати, що слова нашого Господа: “І видасть на смерть брата брат”, – стосувалися лише часів нашого Господа та темних віків. Але хіба ми забуваємо, що подібних обставин можна очікувати й наприкінці цього віку? Щоправда, видавати можуть не фізично; розпинати, бичувати й спалювати можуть не буквально; але ми віримо, що цього можна очікувати настільки, наскільки дозволить наша цивілізація. Мабуть, для нас недостатньо, що “за Ім’я Моє [Господа] будуть усі нас ненавидіти”. Ми маємо зазнати випробувань ненавистю, злобою, наклепами та злими домислами тих, хто разом із нами вмочував шматок хліба, хто разом із нами смакував нинішні дари Божественної щедрості за Господнім столом – духовну поживу. Якщо це так, то ми справді можемо очікувати, що в останні дні Церкви, Тіла Христа, на нас чекають випробування, які не відрізняються від тих, що випали на долю Учителя в Гефсиманії, одним із найтяжчих з яких, мабуть, був поцілунок Юди.

БРАТТЯ, ЩО НАМ РОБИТИ?

Коли деякі з тих, хто слухав апостолів у день П’ятидесятниці, усвідомили справжній стан речей, що вони та їхні правителі розіп’яли Князя Життя – одні фактично, а інші тим, що не виступили проти, – то ті, хто був розсудливий, були зворушені до глибини душі й вигукнули: “Що ж нам робити?” Апостол запевнив їх у прощенні, оскільки вони вчинили так через незнання. Те саме і з нами. Якщо хтось із нас виявить, що, потрапивши в якусь пастку або піддавшись обману супротивника, ми вчинили неправильно стосовно брата, це має негайно зачепити наші почуття, і ми маємо звернутися до Господа за Божественним прощенням, а також до тих, кому ми заподіяли шкоду, щоб вони теж пробачили

нас, щоб таким чином ми змогли перетворити поразку від рук супротивника на перемогу.

Безсумнівно, саме така буря насувається; і, як висловився пророк, питання не в тому, “хто впаде?”, а в тому, “хто встоїть?” (Мал. 3: 2). Тисяча впаде поруч із тим, хто встоїть. Вибрані не будуть зведені, але питання в тому, чи належимо ми до числа цих вибраних? І наша відповідь має бути такою, що Господь вирішить це питання відповідно до того, як ми вчинимо, коли опинимося на випробуванні. Нам неможливо припустити, якими можуть бути різні можливі причини небратньої поведінки, втрати братньої любові. Якщо ми послухаємо супротивника, він змусить нас вважати правильним відступити від встановленого порядку і, якщо ми будемо до цього схильні, вселить нам думку, що ми цілком виправдано можемо порушити всі різні вказівки, дані нам Господом, нашим Богом. Щоб вистояти у випробуваннях цього дня, від нас вимагатиметься любляча вірність Господу та братам; і ми не можемо не нагадати дорогим послідовникам Господа те, що ми вже виклали в “Дослідженнях Святого Письма”, т. VI, розд. 9: як має поводитися Нове Створіння в кожному випадку, коли воно відчуває, що брат образив його, – тобто як це виклав наш Господь у Матвія 18: 15-17.

Будьте певні, супротивник задіє всі засоби, щоб відвернути нас від цього чітко сформульованого правила любові. Він намагатиметься змусити нас думати, що його неможливо застосувати до тих труднощів, які нас спіткали. Нехай нашою відповіддю на всі подібні підказки сатани буде: “Відступися від мене”. Ми пишемо так відверто, бо з різних місць до нас надходять повідомлення від братів про непорозуміння, а в деяких випадках і про прояви духа, позбавленого любові, духа надмірної критичності, небратського духа, духа, що прямо суперечить Золотому Правилу та настановам Господа [R4209], що слід звертатися лише до Нього, що слід прагнути здобути брата, а не відкидати його й не відлучати. Навпаки, будьте готові померти за нього. “І ми мусимо класти душі за братів” (1 Ів. 3: 16).

Пам’ятаймо також, що такий нелюбовний стан серця, такий надмірно критичний дух, не виникає раптово; він розвивається поступово. Тому щодня кожен із Господнього народу

повинен досліджувати своє серце, щоб побачити, чи він не знайде там щодо когось – святого чи грішника – щось від духа злоби, який Господь образно порівняв із розчиною, яка псує своїм впливом. “Мала розчина все тісто заквашує” (1 Кор. 5: 6). Трохи заздрості, трохи злоби, трохи гніву, трохи ненависті, трохи розбрату можуть цілковито заквасити наше серце й за порівняно короткий час перетворити солодкість нашої нової природи, дух любові, на їдку гіркоту. Більше того, розчина навряд чи обмежиться кимось

одним. Вона пошириться на інших; і так багато хто може осквернитися. Поет сказав:

“Ми не стаємо найгіршими раптово; шлях зла

Починається так повільно і з таких дрібних джерел,

Що навіть рука немовляти могла б заліпити глиною цей прорив;

Але дайте потоку поглибшати, і філософія
І навіть сама релігія марно намагатимуться
Повернути назад цю нестримну течію”.

R4206 (1908 p.)

НОВА УГОДА ІЗРАЇЛЮ

Вибраний народ звертається до минулого, до великої Угоди, яку Бог уклав з Авраамом, їхнім праотцем, – Угоди, підтвердженої Всемогутнім Богом клятвою, щоб Його народ мав цілковите запевнення у її остаточному виконанні. Але Ізраїль визнав, що для благословення світу необхідно встановити Божественний Закон і благословити людство на законних підставах. Тому вони звертаються до Мойсея та Угоди, яку Бог уклав з їхнім народом через нього. Правда, з цією Угодою Закону були пов’язані розчарування. Як народ, вони очікували від неї набагато більшого, ніж коли-небудь отримали. Вони очікували, що, підкоряючись її вимогам, вони самі стануть володарями вічного життя. Крім того, вони очікували, що тоді Єгова Бог використовуватиме їхній народ для благословення інших народів, підкоривши весь світ людства пануванню Божого Закону, щоб весь світ міг отримати благословення, реституцію та вічне життя через цю Угоду Закону.

Незважаючи на їхнє велике розчарування тим, що вони самі не здобули вічного життя, ні національного звеличення, вони все ж продовжували дотримуватися цієї Угоди і сподівалися на її благословення, які ще мали прийти. Коли у своїй скруті вони кликали до Господа про полегшення та пояснення, чому не прийшли очікувані благословення, вони отримували від Нього відповідь через пророків, що, перш ніж ці обіцяні милості зможуть здійснитися, має прийти великий Месія. Він буде великим Учителем і Правителем, подібним до Мойсея, але набагато могутнішим. Він уособлюватиме в собі всі якості Судді, Священника, Посередника, Законодавця та Царя. Під Його керівництвом

Ізраїль ще отримає благословення і стане шляхом Божественного благословення для кожного народу. Мойсей провістив цього великого Пророка, сказавши: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене; у всіх Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії. 3: 22, 23; 5 М. 18: 15, 19). Тому серця ізраїльтян очікували на Месіанського Священника й Царського Посередника, Який зробить для них набагато більше, ніж зміг зробити Мойсей, хоча вони й отримали велику користь від служіння свого великого Законодавця. Про цього позаобразного Мойсея, Месію, Господь говорить через пророка: “Ось Я посилаю Свого Ангела, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаєте” (Мал. 3: 1). [OV090]

НОВИЙ ПОСЕРЕДНИК

Це надання Нового Посередника передбачало Нову Угоду або, принаймні, оновлення Угоди Закону під керівництвом більш ефективного Посередника – Месії. Про це оновлення Синайської Угоди Месією, вищим Посередником і Помічником вибраного народу, особливо йдеться в Єремії, 31 розділ. Цей пророк був тим, через кого Господь пророчо говорить ніби в наші дні, наприкінці довгого періоду вигнання Ізраїлю з Божественної милості. Час цього позначений словами віршів 28 і 29, які кажуть: “І буде, як Я пильнував був над ними, щоб їх виривати та бурити, і щоб руйнувати, і губити, і чинити лихе, так Я попилюю над ними, щоб їх будувати й садити, говорить Господь! Тими днями

не скажуть уже: Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах, бо кожен за власну провину помре, і кожній людині, що їсть недоспіле, оскома впаде їй на зуби”.

Цей вступ був досить зрозумілим! Він вказував не на якийсь період у минулому історії Ізраїлю, а на період, який вже зовсім близько, який ось-ось почнеться. “Неспіле” відноситься до поганих впливів спадковості – до того факту, що гріхи батьків вплинули і торкнулися дітей усього людства, так що всі дійсно є грішниками, незалежно від їхніх намірів, тому що всі ми “в беззаконні народжені, і в гріху зачали нас матері наші” (Пс. 51: 7). Але великий час епохальних змін уже близько. Цей стан спадковості більше не буде переважати серед людського роду. Замість подальшого падіння почнеться підйом, реституція, і тільки ті, хто добровільно, свідомо й навмисно порушують Божественний Закон, будуть притягнуті до відповідальності й понесуть покарання за гріх: “Напевно помреш”.

Ці вступні слова досить повно розкривають основну ідею цього послання про Нову Угоду. Читаємо: “Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського. Та вони поламали Мого заповіта, і Я їх відкинув, говорить Господь! Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом! І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь, бо їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха” (Єр. 31: 31-34).

Вищість цієї Нової Угоди над Старою ясно позначена. Стара була написана лише на кам'яних таблицях. Нову же Господь поступово впише в серця всіх, хто зазнає благотворного впливу Його Царства. Старий Закон потрібно було постійно нагадувати їм, кожного суботнього дня і навіть частіше; але до Нового Закону не потрібно буде звертатися, бо всі знатимуть його, оскільки він буде написаний у серці та совісті всіх, від малого до великого. Стару Угоду Закону при Мойсеї як

Посереднику необхідно було поновлювати щорічним повторенням жертвоприношень тельців і козлів, щоб очистити народ від гріхів і принести йому Божественне прощення на ще один рік. Але Нова Угода Закону буде набагато кращою тим, що, завдяки кращим жертвам, вона назавжди усуне необхідність щорічного повторення Дня Примирення. Гріхи та беззаконня людей будуть тоді настільки повно викорінені, що подальші жертвоприношення не будуть потрібні.

В ОЧІКУВАННІ ВЕЛИКОГО ПОСЕРЕДНИКА

Понад три тисячі років Ізраїль очікував свого кращого Посередника – очікував, сподівався і молився. Слава Богу! Тепер ми можемо проголосити, що Його прихід близько; що Його сила, слава, честь і гідність будуть такими, яких вони завжди очікували, і навіть більшими. Але Він буде духовним Посередником, невидимим для людей. Його сила і слава будуть видимі на землі лише через їхній [OV091] прояв, коли Він скине негідних і піднесе гідних, пригноблених.

Цей великий Посередник прийме на себе Свою велику владу і царювання, як тільки настане час, призначений Єговою. І ми маємо всі підстави вірити, що час встановлення Його Імперії на землі настане в кінці Семи Часів немилості Ізраїлю, під час або незабаром після 1915 року н. е., під час або відразу після великого часу всесвітнього утиску, який тоді буде на землі.

Цей великий Священник, згаданий у Писанні як “Цар Слави”, буде настільки ж невидимий для людей, як і князь темряви, сатана, якого Писання визнає нині “князем цього світу”. У зв'язку з часом утиску Цар Слави зв'яже князя темряви, позбавивши його будь-якої влади далі обманювати людство протягом усього славного Тисячолітнього періоду, який тоді буде запроваджено. І, звичайно ж, цей великий духовний Цар повинен мати земних представників і довірених осіб серед людей, так само як князь темряви використовував синів Белійяара як своїх слуг, багато з яких служили йому мимоволі, через незнання. Але Князь Життя використовуватиме лише чистих, святих, благоговійних і благочесних. І жоден з Його слуг не перебуватиме під гнітом невігластва або в кайданах забобонів. Навпаки, праведники тоді будуть процвітати, а лиходії будуть знищені (Притч. 11: 28; Пс. 37: 9).

Бог уже зробив вибір цих чудових осіб, які представлятимуть Месію перед Ізраїлем і світом. Вони були обрані давним-давно на основі їхніх випробувань віри, послуху та терплячості витривалості заради праведності. Це – благородне товариство. Усі вони – євреї, вибрані члени вибраного народу: Авраам, Ісак, Яків, Мойсей, Давид і всі пророки та інші, надто численні, щоб їх згадати, які через важкі випробування віри, терпіння та вірності продемонстрували свою любов до праведності, до Правди та до Бога. Вони заслуговують на це. Вони – Божі “вибрані” для цієї великої мети. Божественному задуму не слугувало б, якби вони були пробуджені з могили в тому стані, в якому зійшли в смерть. Ні, своєю вірністю у важких умовах вони довели, на Божественне задоволення, свою відданість до глибини душі. В якості нагороди вони вийдуть з могили в більш сприятливих умовах, ніж їхні ближні. Вони вийдуть досконалими в розумі й тілі, славними зразками досконалого людства, які схвалює Бог. Для Ізраїлю і для всіх народів вони будуть прикладом того, чого може досягти кожен член роду Адама, якщо буде слухняний умовам Угоди.

ПЕРЕВАГИ НОВОЇ УГОДИ

Ми вже вказали на деякі переваги Нової Угоди. Протягом тисячі років великий Посередник стоятиме між Божественною Справедливістю та Ізраїлем, щоб дарувати всім бажаючим і слухняним благословення Божественної милості, яких вони самі не були б гідні, оскільки є недосконалі через гріхопадіння, – благословення, призначені Божим Провидінням для того, щоб надати їм можливість поступово підніматися вгору до повної людської досконалості на подобу Стародавніх Гідних, їхніх наставників і провідників, представників Месії серед людей. Яким славним буде цей день для вибраного народу! Все, про що вони коли-небудь мріяли, і навіть більше, стане їхнім славним наділом. І ці чудові привілеї належатимуть не тільки їм. Хоча Угоду буде укладено з Ізраїлем, привілеї вступу в ці відносини Угоди з Богом поширюватиметься на всі народи, дозволяючи всім стати ізраїльтянами через віру, через послух Закону Нової Угоди.

Складність з Угодою Мойсея полягала в тому, що Мойсей у деяких важливих відношеннях був некомпетентним як Посередник. Але Месія буде набагато більш компетентним для виконання

вимог посади Посередника й досягне успіху в тій великій справі, яку Мойсей розпочав, але в якій зазнав невдачі. Однак праця Мойсея була, у кращому випадку, образом досконалої праці Месії-Посередника. Основою Божого задуму щодо Ізраїлю як народу, що перебував з Ним в Угоді, були жертви Дня Примирення – кров тельців і козлів. Але цих жертв, у кращому разі, вистачало лише на один рік. Месія, як більш компетентний Посередник, у більшому Дні Примирення, [OV092] приніс Отцю більш прийнятні жертви, які можуть вести і справді ведуть до скасування гріха назавжди і для всіх людей, які увійдуть під умови Нової Угоди. Виникає запитання: як Нова Угода набере чинності стосовно тих, хто перебуває під Синайською Угодою? Ми відповідаємо, що суть Закону в обох випадках однакова; але різниця між старою Угодою Закону і новою Угодою (Закону) полягатиме лише в заміні Посередника та його більш ефективній праці порівняно з Мойсеєм і його образною, менш ефективною працею. Вибраний народ пережив деякі сумні випробування, очікуючи великого Месію-Посередника своєї Нової Угоди. Але славні результати з лишком компенсують усі розчарування, пов’язані з цією затримкою. Замість того, щоб просто жити як народ під Божественною милістю протягом кількох років, а потім потрапити в смерть, як це було під Угодою Закону, вони, відповідно до умов Нової Угоди, здобудуть вічне життя й повну людську досконалість, за якої для них буде можливим абсолютно й безперервно мати схвалення Божественного Закону.

Більше того, їхня місія як представників Бога під Новою Угодою, спрямована на благословення всіх поган, означатиме приведення поган до тих самих славних критеріїв людської досконалості та вічного життя в рамках благословенного устрою Месії-Посередника. Отже, безсумнівно, всі, хто любить Божественні обітниці вибраному народу та Нову Угоду, через яку ці обітниці будуть виконані, можуть молитися: “Нехай прийде Царство Твоє!” Месія, прийди! Поклади кінець пануванню гріха та смерті! Звелич Твій вибраний народ і благослови всі племена землі!

СЬОМА КАРА

“Коли сьомий ангел вилив свою чашу на ПОВІТРЯ, то зі святині, з боку престолу, почувся ГУЧНИЙ ГОЛОС: «СТАЛОСЯ!»”
(Об’явлення 16: 17, *WTV*).

Число сім часто використовується як символ завершеності; тому сьома кара завершує утиск, який приходить, і закінчиться повним викриттям обманів сатани, а також зв’язуванням або знищенням його влади та впливу. Результат цього утиску приносить деяким усвідомлення того, що відбувається. Про це свідчить гучний голос із Храму: “СПРАВДІ сталося!” (буквальний переклад). Коли ми востаннє бачили храм (номінальну церкву), він наповнився димом і випровадив вірних посланців правди словами: “Ідіть; виливайте кари; робіть, як знаєте” (Об. 15: 8; 16: 1). При цьому він хвалювано покладалася на власні сили. Але тепер, коли сьома кара вилита, ми чуємо, як цей номінальний храм каже: “Справді сталося” – тепер ми переконалися в істинах, проголошених вірними посланцями, яких у своєму невігластві й гордині ми прогнали, які говорили нам, що ми перебуваємо в темряві, що на нас насувається велике лихо, що наші системи, такі дорогі нашому серцю, мають розсипатися на порошок. Усе так і збулося, як вони говорили: Вавилон повністю зруйнований і, наче великий жорновий камінь, кинутий у море, і більше не підніметься.

Цей клас храму, який нарешті здатний визнати Божі діяння, коли ці системи повністю зруйновані, є тим самим, що виявлений нами в інших місцях Писання та названий другою громадою, яка, хоча й втрачає нагороду, обіцяну тим, хто переміг Звіріну тощо (Об. 20: 4), проте “сама вона спасеться, але так, як через огонь [через суворі суди]” у день Господа Ісуса. Цей благословенний результат стосовно другої громади викликає в нас жвавий інтерес, а також наше бажання, щоб системи, які поневолюють і які згадані в наступних віршах, були знищені внаслідок цього сьомого лиха.

“І сталися блискавки й гуркіт та громи”. Це описує загальний вплив на людство: блискавки означають поширення знання («Освітили вселенну Його блискавиці» (Пс. 97: 4)); голоси означають прокламації та загальні обговорення різних тем освіченими людьми; громи означають

сум’яття, яким супроводжується зростаюче світло.

“І сталося велике ТРЯСІННЯ ЗЕМЛІ, якого не було, відколи людина живе на землі... Великий такий землетрус, такий міцний! І МІСТО ВЕЛИКЕ розпалося на три частині, і попадали людські міста” (вірш 18).

Землетрус символізує революцію, і тут наша увага звернена на найбільшу революцію, яка коли-небудь була чи буде на землі. Це та велика революція, про яку згадував пророк, під час якої кожна гора й пагорб (усе високе) будуть при-нижені, а долини (усі покірні) – піднесені, що приведе людство до одного загального рівня, готуючи до праведного царювання Господнього Помазаника. Кожна з попередніх кар вела до цього, а остання призводить до повного повалення потрійного союзу (об’єднання) Звірини (папства), Лжепророка (інших релігійних систем, що навчають неправди) та Дракона (цивільної влади), показаного в шостій карі.

“Місто Велике” тут, очевидно, представляє ці три об’єднані елементи, які спільно намагалися правити світом, контролювати його. Цей союз і влада існуватимуть деякий час, але, як показано тут, знову розділяться – розпадуться на три частини. Побачивши, що їхній союз і взаємна підтримка не змогли контролювати й утримувати в підпорядкуванні неспокійні й бурхливі маси, кожен із них спробує проводити власну політику, прагнучи навести лад і заспокоїти суспільство. Але їхні зусилля виявляться марними й лише прискорять настання кризи тієї години. Як наслідок, читаємо, що “попадали людські міста”.

Хоча царства й попадають, релігійний елемент цього союзу не уникне своєї долі. Мабуть, усі вони об’єднані під назвою Вавилон (як і в інших місцях), то ж сказано: “І великий Вавилон був згаданий перед Богом, щоб дати йому чашу вина Його лютого гніву” (вірш 19). Це означає, що найлютіший утиск – вино або настій гніву – спіткає вавилонські системи більшою мірою, ніж політичну складову. “І зник кожен ОСТРІВ, і не знайдено ГІР!” (вірш 20). (Острови, мабуть, символізують республіканські уряди – організації людей, що знаходяться трохи вище рівня “моря”). Це стало б природним результатом

повалення монархій або царств, які символічно названі горами, як зазначено в Пс. 97: 5: “Гори, як віск, розтопилися перед ОБЛИЧЧЯМ ГОСПОДНІМ, перед обличчям Господа всієї землі”. Ось велично промовиста ілюстрація зникнення земного панування. У цей день Господа – день Його присутності, день встановлення Його Царства на землі – деякі гори [царства] розтопляться, тобто поступово опустяться до рівня людей, від вогню та сильного жару, спричинених зростанням правди та знання, тоді як інші, залишаючись непохитними, будуть поглинуті “морем” у ході революцій. Ця остання форма описана в Псалмі 46, який, мабуть, дає повну картину сьомої кари. У ньому сказано: “Бог для нас охорона та сила, допомога в недолях, що часто трапляються, тому не лякаємось ми, як трясеться земля [суспільство], і коли гори [царства] зсуваються в серце морів [повалені некерованими масами]. Шумлять і киплять Його води [у великому сум’ятті], через велич Його тремтять гори”. Далі йде більш буквально викладення того ж (вірш 6): “Шуміли народи [погани], хиталися царства, а Він [Всевишній] голос подав Свій і земля розпливлася”.

Якщо царства (гори) поступляться місцем республікам (островам), то острови свого часу також зникнуть, як записано в Об. 16: 20. Тобто дух свободи перетне всі межі, й будь-який порядок перейде в анархію. Але зверніть увагу на те, що республіки будуть зметені лише після того, як будуть повалені усі царства, про що свідчить вираз: “І не знайдено гір”.

Подібним чином Учитель говорить про “шум моря та хвиль” як про початок утиску та причину страху. Петро посилається на цей час утиску, який палатиме як піч, як на час, коли земля та всі земні стихії будуть поглинуті й поступляться місцем новій землі [суспільству] та новому небу [уряду], і більше не буде моря [людей, яких не стримує релігія].

“А ГРАД, завбільшки як талант, падав з неба на людей; і блюзнили люди на Бога, за кару граду, бо кара його велика вельми!” (вірш 21, Хом.). Град – затверділа вода. Якщо вода чи дощ, які приносять родючість та освіжають землю, є символом правди, яка освіжає людство і приносить благодатні плоди, то град повинен означати правду, викладену таким чином, що вона стає небезпечно руйнівною для всього,

з чим вступає в конфлікт. Ці градини будуть важкими – по таланту кожна, вагою приблизно з людину – достатніми, щоб зруйнувати все на своєму шляху. Це нагадує символічне вживання того ж слова в Ісаї: “І притулок брехні град понищить, а сховище води заллють [правда]” (Іс. 28: 17). Неправда – омана, брехня – є прокляттям для світу, і час утиску був би неповним, а світ, як і раніше, не був би готовий до царювання праведності, якби не град. Згадавши про подібну кару, яка буквально впала на Єгипет, ми бачимо, що вона завдала шкоди лише тим єгиптянам, які не прислухалися до слів Єгови (див. 2 М. 9: 19- 21); і можемо з упевненістю сказати те саме про символічний град: він вразить і підкорить лише тих, хто йому протистоїть, і це буде зроблено для їхнього ж блага.

Не слід припускати, що цей град настає останнім, адже під час представлення подій щось має згадуватися в останню чергу, якщо все відбувається одночасно. Усі ці описані явища відбудуться або відбуватимуться одночасно – голоси, громи, град і блискавки серед людей, спричиняючи землетрус, падіння Вавилону та гір тощо. На це більш ніж натякає той факт, що ті самі події, згадані у зв’язку з сьомою печаткою та сьомою сурмою, згадуються загалом як одна подія.

Град, слід пам’ятати, “падає з неба”. Небо, як уже відзначалося, символізує духовні влади, але вже не розбещені й зіпсуті, які минули. Вавилон був укинений, мов жорновий камінь, у “море”, щоб більше не піднятися. Мова йде про нове “небо”, яке поступово займатиме місце старого, яке має “з гуркотом минути”, зі сум’яттям – з голосами, громами тощо. Так, дяка Богові, що Той, Хто у вірші 15 сповіщає про Свою присутність як злодія, не тільки потрощить нинішні царства, а й встановить Царство, про яке наш Господь навчав нас молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. “Співайте Господеві, святі Його, й славте пам’ять святині Його! Бо хвилю триває Він у гніві Своім, все життя в Своїй ласці: буває увечері плач, а радість на ранок” (Пс. 30: 5, 6).

“Благословенне навіки ім’я Його слави, і хай Його слава всю землю наповнить! Амінь і амінь!”

R511 (1883 p.)

ІЗРАЇЛЬ, ЙОГО СУБОТА ТА ЮВІЛЕЙ

Дотримання сьомого дня у поєднанні з правом обрізання особливо виділяло юдеїв і, на їхню власну думку, відокремлювало їх від усіх інших народів, бо нікому іншому Бог не дав жодного з цих правил. Припущення християн, що їм був даний суботний день або що на них покладено обов'язок дотримуватися його, є помилкою. Ніщо в Божому Слові цього не підтверджує. Однак, очевидно, доречно, щоб християни дотримувалися щотижневого дня відпочинку, і цілком правильно, що так склався звичай, і першого дня тижня дотримуються замість сьомого, юдейської суботи. Перший день тижня є Господнім Днем у тому особливому сенсі, що:

(1) Він знаменує початок нового порядку речей.

(2) Він символізує, як нагадування про воскресіння Відкупителя, усі християнські надії, засновані на смерті та воскресінні Спасителя. Юдеям було наказано дотримуватися суботнього дня, тоді як християнам ніякого наказу щодо дня відпочинку не дано. Питання останнього було залишено відкритим і необов'язковим, щоб послужити випробуванням їхньої відданості та усвідомлення своїх привілеїв. Дотримання суботнього дня з боку юдеїв було не довільним, а обов'язковим, тому що, як і всі інші аспекти їхнього Закону, воно було образом, що передвіщав великий позаобраз. Бог призначив, щоб образ тривав, принаймні, до приходу позаобразу.

ЮДЕЙСЬКА СИСТЕМА СУБОТ

Ні християни, ні юдеї в цілому не звертали уваги на те, що сьомий день Ізраїлю (субота) був лише однією зі складових системи субот. Сім таких субот, що складали сорок дев'ять днів, приводили до п'ятдесятого дня, П'ятидесятниці, події особливої святості та благословення. Але це ще не все. У них була аналогічна система субот і щодо років. Кожен сьомий рік призначався суботнім роком. Після семи таких суботніх років наставав п'ятдесятний рік, інакше відомий як Ювілейний рік. Основна думка, пов'язана з усіма цими суботами, полягала у відпочинку – утриманні від праці, маючи на увазі, що Бог забезпечить вічний відпочинок. А думка, пов'язана з Ювілейним днем, тобто днем П'ятидесятниці, і п'ятдесятим, або Ювілейним, роком, полягала в тому, що в них буде досягнута досконалість

відпочинку – не завдяки чомусь, чого зможе досягти хтось, хто дотримується суботи, а завдяки Божественному розпорядженню для його благословення.

Вибраний Божий народ вірно прагнув дотримуватися свого суботнього дня та ігнорувати пов'язані з цим фінансові втрати. Але для них це було важким завданням, особливо з огляду на те, що люди скрізь дотримувалися християнського суботнього дня, тому їхня вірність, як правило, означала втрату двох сьомих свого часу, який можна було б витратити на заробляння грошей. Замість того щоб висміювати їх за їхню суботу, християни повинні захоплюватися тією вірністю Божому наказу, яка спонукає ортодоксального єврея дотримуватися своїх суботніх зобов'язань, незважаючи на фінансові втрати. Для цього потрібні принципи, а принципи передбачають характер. І вірність Богу слід цінувати та захожувати, де б вона не проявлялася.

Який величезний прояв віри в Боже провидіння передбачала спроба Божого вибраного народу дотримуватися деякий час не тільки суботніх днів, але й суботніх [OV100] років – давати землі повний відпочинок кожний сьомий рік, а також п'ятдесятний. Залишати її необробленою два роки поспіль, мабуть, було випробуванням як терпіння, так і віри. Вірність цьому наказу, мабуть, принесла б вибраному Божому народу зменшення егоїзму і зростання віри. Дотримання цього уроку, безсумнівно, мало б формуючий і перетворюючий вплив на весь народ. Але вони не продовжили його. Протягом 969 років – дев'ятнадцяти ювілеїв і дев'ятнадцяти років після останнього з них – вони без особливого ентузіазму вдавали, що дотримуються цього Закону. Потім Бог оголосив, що їхнє дотримання щорічних субот і ювілеїв не влаштовує Його, і дав їм усі ювілейні роки відразу. Відтоді вони навіть не показували, що дотримуються ювілейних років та їхніх циклів із 7х7 років.

Сімдесят років спустошення землі Ізраїлю, вчиненого Навуходоносором, заповнили число образних, божественно визначених ювілейних років. Читаємо: "І Він навів на них халдейського царя, і той позабивав мечем їхніх вибраних у домі їхньої святині, і не змилосердився ані над юнаком, ані над дівчиною, ані над старим, ані

над старезним, усе дав в його руку. І всі речі Божого дому, великі та малі, і скарби дому Господнього та дому царя й його зверхників, усе переніс до Вавилону. І спалили вони Божий дім, і порозбивали мур Єрусалиму, і всі палати його попалили огнем, а всі дорогі речі його понищили. І пішло на вигнання до Вавилону позостале від меча... щоб виповнилося Господнє слово, проречене Єремійними устами, аж поки вподобає собі земля свої суботи, по всі дні її спустошення святкувала вона суботи, щоб сповнилися сімдесят літ” (2 Хр. 36: 17-21).

Хоча ювілейний рік Ізраїлю був мудрим задумом, який анулював усі борги і повертав увесь народ до його первісної спадщини на землі, було б помилкою припускати, що така реституція, таке звільнення становило всю повноту Божого забезпечення для благословення Його народу. Яким би мудрим, великодушним і благодотворним це не було, воно було лише образом або передвісником більшого благословення. Звільнення від боргів було передвісником звільнення людства від великого боргу гріха та його покарання смертю, адже, як ми читаємо, Адам і весь його рід були “продані гріху” (Рим. 7: 14) – продані в рабство гріху та смерті. Позаобразне скасування смерті та звільнення боржників і рабів означають визволення всіх, хто буде Божим народом, від усіх недосконалостей, успадкованих від батька Адама, – повернення до повного спілкування з Богом, повної свободи Божих синів і повної насолоди від вічного життя. Якщо образ був славним і благословенним, то позаобраз буде в тисячу разів кращим і принесе вічне звільнення від усіх слабкостей, недосконалостей, рабства гріха та пристрастей, які зараз тримають людство в неволі. Тому щоразу, коли вибраний Божий народ відзначав Ювілейний рік, він у малому масштабі зображував благословення, які прийдуть до нього, а через нього – до всіх людей під благодотворним правлінням праведності великого Месії.

ОБРАЗ І ПОЗАОБРАЗ ЮВІЛЕЮ

Ми знаємо, коли саме почався відлік циклів субот, а саме – коли вибраний Божий народ увійшов до землі Ханаан. Згідно із записами, їхній перший рік був суботнім роком, протягом якого вони не сіяли й не жнивували, але їли “з урожаю того Краю”. У наведеній вище цитаті Господь виразно розповідає нам про те,

що загальне число ювілейних років, які вони матимуть, становитиме сімдесят. Таким чином, ми можемо легко підрахувати, коли і де повинен початися позаобразний Ювілей. Кожен цикл тривав сорок дев’ять років, а його ювілей був п’ятдесятим роком. Якщо помножити на сімдесят, це складе 3500 років. І цей період, відрахований від часу входу Ізраїлю в Ханаан, вказує на 1925 рік як час, коли повинен початися позаобразний Ювілей.

Однак існує ще інший спосіб підрахунку, який, як ми вважаємо, є правильним, а саме: порахувати дев’ятнадцять циклів з частково відзначеними ювілеями, що складають у цілому 950 років, а потім порахувати решту п’ятдесят один цикл по сорок дев’ять років кожен, оскільки ювілеї були пропущені. У сумі це дасть 2499 років [OV101] плюс 950 років з ювілеями, що в цілому становить 3449 років. Цей період у 3449 років, що відраховується з моменту входу в Ханаан, закінчується в жовтні 1874 року.

Таким чином, період від входу в Ханаан до поділу землі – шість років; період від суддів до царя Саула – 450 років; період царів – 513 років; період спустошення, поки земля дотримувалася суботи, – 70 років; період від відновлення в кінці 70 років (Кіром) до нашої дати, відомої як Anno Domini, – 536 років. Загальна кількість років нашої ери, щоб завершити вищезазначений період у 3449 років, становить 1874 повних роки, який за юдейським літочисленням закінчився б у жовтні 1874 року. Приблизно в той час, у 1875 році, Божа милість почала повертатися до вибраного Божого народу – зрозуміло, поки що лише обмеженим чином і настільки інакше, ніж багато хто з них очікував, що лише деякі з вибраного Божого народу поки що визнають, що Божественна милість повертається до них. Ми розуміємо, що період часу з 1875 по 1915 рік, сорок років, стане свідком повного повернення Божої милості до цього народу.

Вище ми виклали підрахунок Ювілею з погляду пророцтва, розповівши, як насправді все буде розвиватися: частина часу з додаванням Ювілеїв і частина часу без них. Тепер давайте розглянемо питання з іншого погляду – з погляду Закону. Закон вимагає, щоб там, де закінчилася образна система, почався позаобразний відлік. Оскільки образний Ювілей досягався множенням 7 на 7, то ми повинні рахувати 50 на 50,

щоб визначити дату позаобразного Ювілею, світанку славної епохи. Оскільки частково відзначалися лише дев'ятнадцять ювілеїв, то з цього випливає, що цикл, що веде до великого Ювілею, повинен починати відраховуватися звідти. 50х50 років – це 2500 років. Це число, відраховане від останнього образного ювілею, повинно привести нас до позаобразу. Останнім із дев'ятнадцяти відзначених ювілеїв був 950-й рік від дати входу Ізраїлю в Ханаан. Позаобразний ювілейний цикл, 2500 років, доданий до 950 років, дає нам у сумі 3450 років і вказує на 1875 рік як на його кульмінацію – пункт, де має розпочатися позаобразний Ювілей – у точній відповідності, як можна помітити, з попереднім свідченням з цього питання з погляду пророцтва. Іншими словами, Закон і Пророки згодні в тому, що 1875 рік нашої ери знаменує важливу епоху в історії Божого вибраного народу – час, коли мало початися велике благословення відновлення для них.

ВЕЛИКИЙ ПОЗАОБРАЗНИЙ ЮВІЛЕЙ

Хтось, можливо, скаже: “Які у нас є докази того, що позаобразний Ювілей Ізраїлю почав сповнюватися?” Ми відповідаємо, що нас всюди оточують знаки, які швидко множаться. Ювілей – це не тільки ювілей Ізраїлю, але й ювілей усього людства: Божий вибраний народ буде лише первоплодом народів, які будуть благословенні в цей ювілейний період тисячі років, під час духовного царювання Месії. Будь-які ознаки загальної реституції серед людства, які ми бачимо, є ознаками Ювілею. Ми не повинні очікувати, що щось відбудеться раптово. Швидше, до людства поступовими процесами прийде “час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх”. Такі реституційні благословення слід бачити в чудових винаходах, які полегшують тягар людства, слугуючи засобом позбавлення від тягот необхідності. Ці благословення й надалі приносятимуть Божому вибраному народу та світу разом із ним благословення земної

досконалості, які змальовують пророки, але в які мало хто з людства наважувався вірити.

Озираючись назад на образ, ми пам'ятаємо, що ювілейний рік оголошувався священниками, які сурмили в срібні сурми та проголошували свободу по всій землі. Ми пам'ятаємо, що, наслідуючи приклад священників, весь народ сурмив у баранячі роги та у всілякі інші ріжки. У нас є позаобраз цього сурмлення в сурми. З 1875 року відбувається особливе проголошення саме цього послання Ювілею – сурмлять срібні сурми Правди, проголошуючи Правду, повідомляючи про те, що час Божого благословення для Ізраїлю та для всього світу поруч, що почався великий позаобразний ювілейний період у тисячу років. Дух свободи віє всюди і проголошується всіма видами витончених і незграбних аргументів та сурм, газет і журналів по всьому світу. [OV102]

Народ (людські маси) ось-ось вступить у володіння своїм. Людські права, які довгий час ігнорувалися, швидко повертаються до мас. Немає більш знаменного прояву цього, ніж недавні революції в Росії та Туреччині, а також соціалізація Великої Британії та Німеччини. Було б добре для світу, якби таким чином поступово великий позаобразний Ювілей запровадив царювання праведності та став загальновизнаним. Але інші місця Писання показують нам, що так не буде – що за певною межею привілейовані класи відмовляться поступатися, і що за певною межею маси виявляться нерозумними й поспішними у своїх вимогах, так що результатом буде “час утиску, якого не було від існування людю аж до цього часу” (Дан. 12: 1).

Але навіть цей період утиску виявиться лише частиною скорботи, що супроводжує повне введення Ювілею. У той час, як проголошує пророк, Месія повстане у владі та великій славі, щоб спочатку визволити Ізраїль, а згодом усі племена землі від усякого сліду рабства, включаючи в кінцевому підсумку рабство смерті.

OV099

УРОК 3 ЛІЛІЙ

*“Погляньте на лілії польові,
як вони ростуть”
(Матвія 6: 28, Дерк.).*

Страх і занепокоєння – одні з найсерйозніших ворогів людської сім'ї. Вони знищують

сіру речовину, призводять до нервового виснаження й завдають величезної шкоди здоров'ю. Для тих, хто прагне йти Божественною стежкою, яку Господь визначив для Євангельської Церкви, страх і занепокоєння є особливими

перешкодами. Спаситель мав на увазі саме це, коли звертався до Своїх учнів. Він хотів, щоб Його послідовники були без тривоги, щоб їхні серця були спокійні. Але Він не хотів, щоб вони були безтурботні. Існує стурбованість, яка для нас цілком доречна і навіть необхідна, але не крайня тривога або нездатність насолоджуватися поточними благословеннями через думки та побоювання щодо завтрашнього дня. Коли апостол казав (Фил. 4: 6): “Ні про що не турбуйтеся”, то мав на увазі не належну турботу і почуття відповідальності, а занепокоєння, яке позбавляє душу спокою і миру та свідчить про брак віри в [ЗНГ029] Господа і в Його опіку над Своїм народом. Слово, перекладене тут як “турбуватися”, походить від грецького слова, що означає “надмірно хвилюватися”.

Даючи Своїм учням переконливий урок довіри до Бога, Учитель використав ілюстрацію польових лілій. Лілії Палестини – досить поширені невеликі квіти, переважно червоного кольору. Вони витривалі, живуть і ростуть без особливого догляду, і на них наступають люди, що проходять полем. Проте вони розвиваються, виростають і квітнуть, і мають вишукану будову, яка, якщо подивитися під мікроскопом, дуже гарна. Ісус сказав, що навіть Соломон у всій своїй славі не зодягався так, як одна з них. У текстурі квітки є досконалість, яка дивує. Найвишуканіший одяг не може зрівнятися з тонкою будовою квітки, створеної Безмежно Майстерною Рукою.

Урок, мабуть, у тому, що хоча квіти можуть перебувати в несприятливому середовищі, нездатні приділити собі увагу або відчувати будь-які тривожні думки з цього приводу, Боже провидіння так подбало про них, що вони

пишно ростуть і стають дуже гарними. Ці лілії не дивилися вгору і не бажали стати великими деревами, не прагнули піднятися у цьому світі, щоб наблизитися до сонця, як це робить виноградна лоза. Навпаки, вони були задоволені тією долею, яку обрав для них їхній Безмежний Творець (Мт. 6: 30).

УРОК ВАЖЛИВОСТІ ДОВІРИ

Отже, Божий народ повинен винести урок з лілій. Йому теж слід бути задоволеним тим, як Господь влаштував його життя.

“Мій Господи, в руці своїй

Твою стиснути я б хотів

І так, радіючи, іти...

Міг Бог веде мене завжди”.

У міру того, як ми наближаємось до цього стану, він приносить нам мир і душевний спокій. Ми не повинні журитися, ані бути лінивими, але повинні бути дбайливими, “духом палати, служити Господеві”, роблячи щосили те, що знаходять наші руки. А роблячи це, ми повинні бути задоволеними й повинні довіряти, що Він усе влаштує для нашого добра. Він бажає, щоб ми засвоїли цей урок довіри.

Ті, хто нехтує вивченням цього уроку, не будуть готові до великої справи, яку Бог задумав для нашого майбутнього в Царстві Месії. Бог не допустить до цього Царства тих, хто не має повної довіри. Як квіти розквітають під Божою провіденційною опікою, так і весь Його народ повинен процвітати, зростати в пізнанні та красі духа, у красі характеру. І це досягається не якимись великими справами, а духом, з яким він ставиться до малих речей, до всіх життєвих випробувань. Божий народ повинен рости неухильно, хоча й непомітно.

ЗНГ028

ГОСТРІ СТІЛИ МЕСІЇ

*“Твої стріли нагострені, а від них під
Тобою народи попадають, у серце
Царських ворогів”
(Псалом 45: 6).*

З дивною і незрозумілою постійністю ми виявляємо, що ті люди, які найбільше схильні до образної та символічної мови, звертаючись до Біблії, схильні сприймати її буквально, ігноруючи прекрасні образні вирази, якими вона рясніє! Ця звичка настільки укорінилася, що, навіть розглядаючи книгу символів, Апокаліпсис,

вони схильні сприймати її твердження буквально – хоча у вступі до неї сказано, що наш Господь послав і позначив, тобто створив, знаки або символи, щоб проілюструвати те, що незабаром має статися. Ми не закликаємо до такого тлумачення Писання, яке б ігнорувало його справжнє значення і змушувало говорити протилежне тому, що воно означає, як схильні робити деякі; ми просто закликаємо до того, щоб символічна, метафорична та гіперболічна

мова отримала справжнє і належне визнання, як ми були б схильні чинити, якби ті самі образи та символи використовувалися стосовно справ нашого повсякденного життя. І, зрозуміло, ніхто не може вважати це необґрунтованим.

Коли друзі кажуть нам, що слова пронизали їхнє серце або що переживання розбили його, вони просто використовують метафори так само, як їх використовує Писання (Дії. 2: 37; Іс. 61: 1; Лк. 4: 18). Аналогічно, розглядаючи наш текст, ми не повинні думати про буквальні стріли, випущені Месією, і про те, що вони змусять світ людства буквально впасти пораненим перед Ним з цими стрілами в серці. В іншому місці Писання ми читаємо: “Свавільці... натягнули стрілу свою словом гірким”, щоб [SM051] завдати кривди праведним (Пс. 64: 3, 4). Так і тут стріли Месії представлятимуть слова Його уст; але як гірке джерело дає гірку воду, а чисте джерело – солодку, так і стріли Месії, замість того щоб бути гіркими словами, подібними до тих, які пускають нечестиві, будуть переконливими словами правди та благодаті. Ця символіка аналогічна тій, яка зустрічається в Об’явленні, де Месія у Своїй майбутній славі Тисячолітнього віку зображений з мечем, що виходить з Його уст, яким Він вражає народи (Об. 19: 15).

Меч Духа – це Боже Слово (Еф. 6: 17). Меч з уст Месії буде тим посланням, яке Він пошле: “Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав!” (Іс. 55: 11). Наш Господь Ісус, Речник Єгови, був уповноважений не тільки відкупити світ, але й підняти його зі стану гріха, деградації та смерті й відновити охочих і слухняних до всього втраченого в Адамі та відкупленого Христом, Його послухом і жертвою на Голгофі. Як “Агнець Божий”, наш Відкупитель уже “смерть скуштував за всіх”, “щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних” (Ів. 1: 29; Євр. 2: 9; 1 Петр. 3: 18). Однак недостатньо того, що Він таким чином готує шлях, повертаючи людство до Бога; недостатньо того, що Божа справедливість тепер умиловиставлена за нас, необхідно також, щоб Відкупитель надав відкупленим необхідну допомогу для їхнього звільнення від кайданів невігластва, забобонів, гріха і смерті, ведучи їх на свободу Божих синів.

“МИ ТЕПЕР БОЖІ ДІТИ”

Це визволення людства, згідно з Божественним задумом, поділяється на дві частини: перша стосується особливого класу тих, хто голодний і спраagnений праведності, противиться гріху, отримує благословення в цьому Євангельському віці завдяки оцінюванню доброї новини про [SM052] Божу любов і милість у Христі. Вони прийняті за вірою і складаються з тих представників людства, які мають слух віри – “Хто має вуха, нехай слухає”, бо “догодити ж [Богу] без віри не можна”. Ця мала громадка з числа людства, охоча і здатна за підтримки Відкупителя ходити вірою, а не видінням, тепер отримує особливу правду в Школі Христа і проходить особливе випробування на вірність праведності, що передують благословенню й випробуванню світу. Вірні з неї наприкінці цього Євангельського віку будуть, шляхом участі в Першому Воскресінні, “змінені” з людської природи на Божественну і стануть учасниками з Відкупителем як Його “Наречена”, Його “Тіло”, у великій справі благословення в Тисячолітньому віці, піднімаючи світ із гріха до праведності, виводячи його з деградації та гніву все вище й вище до людської досконалості та вічного життя у відновленому земному раю.

Наш текст не стосується відносин Господа з Церквою, адже ми не є Його ворогами. З класом ворогів наш Господь матиме справу після Свого Другого Приходу. Це Він показав в одній зі Своїх притч, сказавши, що один молодий вельможа вирушив у далеку країну, щоб прийняти Царство, і, повернувшись, вступив у володіння ним. Перш ніж вирушити в дорогу, Він покликав Своїх рабів і довірив їм міні та таланти, сказавши: “Торгуйте, аж поки вернуся”. Повернувшись, наділений величчю, владою і силою Царства, Він спочатку покликав Своїх рабів (клас Церкви) і розрахувався з ними, нагороджуючи вірних: “Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний... будь і ти над п’ятьма містами”. Тоді Цар сказав: “А тих ворогів моїх, які не хотіли, щоб царював я над ними, приведіть сюди, і на очах моїх їх повбивайте” (Лк. 19: 12-27). Вбивство ворогів у притчі чудово відповідає картині Об’явлення, де показаний Меч з уст Месії [SM053], який вразить народи. Це відповідає також вислову в нашому тексті щодо гострих стріл Месії, які будуть у серце

Його ворогів і змусять людей впасти перед Ним. Тут представлені не буквальні стріли, не буквальний меч, не буквальна різанина, а великий тріумф Слова Господа над усім під час правління Тисячолітнього Царства, що настане після Другого Приходу нашого Господа.

Ті, хто зараз запрошені стати частиною Господньої “Малої Черідки”, “Вибраних”, “Нареченої, Дружини Агнця”, “Царського Священства”, “Тіла Христа”, не вражені Мечем з Його уст. Навпаки, це ті, хто через різні життєві випробування вже стали знеможеними, обтяженими, дивлячись на Господа з вірою і прагнучи Його допомоги. Послання з уст Господа в даний час не є стрілами; воно не є згаданим мечем для тих, хто запрошений стати Його послідовниками. Навпаки, запрошуючи їх, Він каже: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!” І ще Він каже нам, що Його Послання дане з наміром перев’язати тих, хто має зламане серце, дати їм олію радості замість темного духа (Іс. 61: 3; Мт. 11: 28-30).

Апостол, висловлюючись про це, каже, що Богу було до вподоби дурістю проповіді спасти тих, хто нині вірує (1 Кор. 1: 21). Послання не є дурістю; навпаки, Послання про Божу благодать – найбагородніше, найвеличніше і найдивовижніше з усіх, які могли дійти до вух людства. Але зі світського погляду здається дурістю, щоб Бог звертався до світу, коли Він Сам заявляє, що переважна більшість глуха, і лише подекуди можна знайти тих, хто має вуха, здатні слухати. Знову ж таки, Євангельське Послання про нагороду для слухняних здається дурістю для світу, який сказав би: “Якщо Бог має всю владу, то чому Він не примушує до виконання Своїх заповідей і не посилає суди, щоб змусити бути слухняними, замість того щоб давати послання [SM054] любові та запрошення до послуху?” Наша відповідь така: Бог зараз шукає особливий народ; і після того, як Він збере цей особливо покликаний, особливо обраний, особливо благословенний, особливо випробуваний клас, і прославить його, благословивши великою нагородою слави, честі та безсмертя, настане Його час для застосування сили, примусу.

МЕСІЯ БУДЕ ЗАВОЙОВНИКОМ

Апостол Павло, обговорюючи працю Христа під час Його тисячолітнього царювання після

Другого приходу, каже: “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній смерть знищиться”. І ще: “А потому кінець, коли Він передасть Царство Богові й Отцеві, коли Він зруйнує всякий [ворожий] уряд, і владу всяку та силу... А коли Йому все Він упокорить, тоді й Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому, щоб Бог був у всьому все” (1 Кор. 15: 24-28). Апостол вводить це твердження у свою аргументацію про воскресіння мертвих. Він доводить, що воскресіння призначене для всього людства: “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” – кожна людина у своєму порядку: “Первісток Христос [Голова і Тіло, Ісус і Церква], потім [під час Його присутності при Другому приході в Тисячолітті], ті, що Христові, під час Його приходу”.

Саме в цей тисячолітній період Царювання Месії замість проповіді буде застосовуватися сила; Його докір вразить серця Його ворогів, і всі впадуть перед Ним. Кожне коліно має схилитися, кожен язик має визнати. Світ буде щасливий, коли Месія прийме Свою велику владу й царювання. Люди будуть блаженні, коли Його гострі стріли вразять їх і коли Його суд, як молот, розтрощить тверді, кам’яні серця, адже, як [SM055] каже Писання, Він ранить, щоб зцілити (Ос. 6: 1). Поранення і розтрощення буде супроводжуватися процесом зцілення, бо великий Месія, Христос і Церква, буде не тільки Царем, Правителем, але й Священником того Тисячолітнього часу, щоб зцілювати, втішати, прощати, а також великим Пророком, щоб наставляти мільярди з Адамового роду, які померли під час панування Гріха і Смерті під засліплюючими впливами противника. Не дивно, що Писання в захоплених виразах говорить про той славний Тисячолітній День, коли пізнання Господа наповнить усю землю! Не дивно, що воно символічно зображує це як схід Сонця Праведності, що несе зцілення у своїх променях (Мал. 4: 2).

“ВЕРХИ ПОМЧИСЯ”

Зверніть увагу на контекст: перший вірш говорить, що Послання стосується Царя – не Господа, Месії, Який очікує наділення владою Царства, а Того, Хто буде наділений нею, коли Він прийме Свою велику владу й почне Своє Царювання Праведності. Прислухайтеся до

пророчого опису Царя в Його красі: “Ти кращий від людських синів, в Твоїх устах розлита краса та добро”. Це добре зображує стан упокорення, в якому перебував наш дорогий Учитель, коли, як Людина Христос Ісус, Він показав чистоту серця, абсолютну відданість Отцю і в цьому відношенні був кращий за всіх людських синів, що були грішними й заблукали. Благодать уст нашого Господа виявлена нам у залишеному Ним посланні. “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”. “І всі Йому стверджували й дивувались словам благодаті, що линули з уст Його” (Ів. 7: 46; Лк. 4: 22).

Саме завдяки вірності, відданості та благодаті, які наш Господь продемонстрував як Людина Ісус Христос, Отець прославив Його, піднявши з мертвих до того, що перевершує людську природу і славу, – до найвищого [SM056] рівня, до Божественної природи та її слави, честі й безсмертя. Пророк каже, що Бог благословив Його навіки (Пс. 45: 2). Його звеличення довічне, набагато вище за ангелів, начальства і влади та всяке ймення, що назване. Після випробування та звеличення нашого Господа прийшов поклик і випробування “Малої Черідки”, запрошеної бути Його співспадкоємцями в Царстві; і незабаром вони будуть змінені в Першому Воскресінні, щоб брати участь у Його славній праці Тисячолітнього Царства.

Потім, коли настане час встановлення Царства, Месія, Голова й Тіло, візьме для Себе Свою велику владу, і почнеться Його Тисячолітнє Царювання. Це зображено у віршах 4 і 5: “Прив’яжи до стегна Свого, Сильний, Свого меча, красу Свою та величність Свою, і в величності Своїй сідай, та й верхи помчися за справи правди, і лагідності та справедливості!” Яка благородна, надихаюча картина Божественного знання, яке свого часу проявиться для зв’язання сатани та звільнення всіх рабів гріха і смерті – не тільки тих, хто ще не зійшов у могилу, але й тих, хто перебуває у великій темниці смерті, гробі! Месія не буде царювати для пригноблення світу чи поневолення народів. Навпаки, влада Царства здійснюватиметься в ім’я правди, смирення та праведності. Однак це неминуче означатиме правління сили, яке дуже відрізнятиметься від того, що відбувається в нинішню епоху, та від її євангельського запрошення до праведності.

Читаємо в іншому місці, що “на землі Твої суди” – праведні діяння. Іншими словами, Його

влада, що здійснюється в ім’я правди, смирення та праведності, означатиме Його рішучу протидію омані, гордості та будь-якій упередженості, будь-якій неправедності. Людей більше не запрошуватимуть відмовитися від гріха. Суди, покарання за погані вчинки застосовуватимуться негайно й рішуче. Світ, глухий до Господнього Послання, сліпий до Його доброти, [SM057] що збився зі шляху, розбещений гріхом, буде навчатися праведності іншим чином – через усвідомлення суду, покарання за кожен поганий вчинок і кожне погане слово. І до кінця Тисячолітнього віку випробування стануть настільки критичними, що навіть прихильне ставлення до невірної думки щодо Всемогутнього та Його правління праведності призведе до Другої Смерті.

Ми ні в якому разі не хочемо сказати, що Тисячоліття буде виключно часом миру, радості та благословення. Все це буде постійно для всіх тих, хто любить праведність, ненавидить беззаконня й перебуває в злагоді з Господом; але Господнє обурення, Його лютий гнів від самого початку Тисячолітнього віку буде палати проти будь-якої неправедності, будь-якого беззаконня, будь-якої брехні, щоб усе це повністю усунути, викоринити, щоб таким чином людство могло в найбільш правдивому, в найбільш абсолютному сенсі отримати благословення. Тому четвертий вірш нашого контексту говорить: “І навчить Тебе страшних чинів правиця Твоя [Твоя Сила]”, – уроків на вічність для багатьох, уроків, які стануть найбільш благодійними для всього людства, хоча в деяких відношеннях будуть жахливими для нього на початку царювання. Слід пам’ятати, що Писання скрізь говорить, що Тисячолітнє Царство, хоча й буде царюванням миру, праведності та любові, розпочнеться Часом Утиску, якого не було від існування люду, і в результаті цього утиску нинішні інституції будуть повалені, бо всі вони неправедні, недосконалі й побудовані на принципах егоїзму, що суперечать закону любові, який буде встановлений в інтересах усіх. Та сама думка привертає нашу увагу у зв’язку з символічною картиною Об’явлення. Там сказано, що Меч з уст Месії вразить народи; і нам сказано, що Він буде правити народами залізним жезлом, і вони покрушаться немов глиняний посуд (Об. 2: 26-28). [SM058]

Однак ми повинні провести розмежування між народами, які мають бути покрушені – великими системами егоїзму, які мають впасти й більше не піднятися, – та людьми, у серця яких потраплять слова Господа і які впадуть перед Ним. Вони визнають, що вони – грішники, і що Його докори справедливі, а Його суди над системами омани та неправди – істинні та праведні в усьому. Вони впадуть перед Ним; вони визнають Божественну силу та її законний контроль над людськими справами; кожне коліно має схилитися, і кожен язик має визнати. Як стверджує апостол Петро, говорячи про цей час: “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка [не підкорилася Йому], знищена буде з народу” (Дії 3: 23).

Картина майбутнього Часу Утиску та славної епохи благословень, яка настане після нього, наочно зображена пророком Софонією (3: 8), через якого Господь говорить: “Тому то чекайте Мене, промовляє Господь, на той день, коли встану, як свідок, бо право Моє позбирати народи, згромадити царства, щоб вилити на них Свою лютість, увесь жар Свого гніву, бо огнем Моїх заздощів буде поглинута ціла земля [весь суспільний устрій]”. Час Утиску буде настільки жахливим, а повалення нинішніх інституцій – настільки всеосяжним, що Господь символічно зображує його як вогонь, що поглинає все з нинішнього суспільного ладу.

Але те, що це не буквальный вогонь і що він не поглине і не знищить людство, а підготує його до більшого благословення, показує наступне твердження пророка: “Бо тоді уста чисті народам [на противагу плутаному посланню, яке зараз проповідується всіма різними сектами християнства – Вавилоном] Я дам, щоб усі вони кликали Ймення Господнє, щоб раменом одним послужити Йому”. Вони більше не називатимуть себе іменами сект і партій, язичницьких чи християнських. Усі будуть кликати Господа, усі будуть [SM059] визнавати Його великим Учителем; бо в той день Господь буде Царем над усією землею (Зах. 14: 9). І Царство під усім небом буде дано народу святих Всевишнього (Дан. 7: 27).

“УСТА ЙОГО – СОЛОДОЩІ”

На противагу гострим словам докору, зверненим до світу, яких він потребуватиме і які будуть для нього вельми благодійними, ми маємо благодатні слова Учителя в даний час,

звернені до всіх, хто має вуха, щоб слухати. Його Послання представлено як таке, що перев’язує зламані серця і дарує олію та вино освіження, радості, миру та втіхи. Не дивно, що ми цінуємо слова: “Блаженні... вуха ваші, що чують”. Ми не тільки почули Послання нашого Господа Ісуса про Його любов до нас і про те, що Він віддав Себе як Викуп для нашого відкуплення, але ми почули слова Отця, що Він дарував нам мир через Ісуса Христа, нашого Господа. Він також каже нам: “Бо Отець любить Сам вас” (Ів. 16: 27).

Звернувши слух, ми не тільки почули Звістку про Божу любов і милість до нашого роду, про те, як було надано Викуп, і що внаслідок цього ведеться підготовка до благословення всього світу, але ми також дізнаємося, що можемо присвоїти собі це благословення вже зараз вірою, ще до його загального застосування, і, виправдані вірою, ми можемо мати мир з Богом. Більше того, відколи ми були таким чином прийняті, ми почули голос Учителя, який запрошує нас стати Його учнями, іти Його слідами, розділити з Ним зараз хрест і жертву, а з часом – вінець.

О так! Він вивів на яв життя і безсмертя через Євангеліє – вічне життя, яке, як ми тепер бачимо, можуть здобути всі племена землі, та безсмертя, яке доступне тим, хто зараз має вуха віри, здатні чути, і серце, яке бажає йти слідами свого Відкупителя. [SM060]

“КРАСНІ СЛОВА ЖИТТЯ!”

Характер Того, Хто, перемагаючи, верхи мчатиме як завойовник світу, дозволяє розраховувати на належне ставлення до тих, хто впаде перед Ним і прийме Його праведне Панування та Закон. Той, Хто так полюбив їх, що віддав Своє життя як ціну їхнього відкуплення, встановлює Своє Панування не для їхньої шкоди, а для їхнього благословення, для їхнього піднесення, для знищення їхніх справжніх ворогів. Усі слабкості та пороки впалого стану є нашими ворогами, якщо ми любимо праведність; і ми раді, що наш Господь сприяє тому, щоб ми вели добру боротьбу віри з ними. Так і всі правильно налаштовані в Тисячолітньому віці будуть раді отримати потрібну допомогу, яку Він може їм надати. І Церква цього Євангельського віку, яка нині набуває досвіду через випробування та дисципліну, також буде пристосована та підготовлена до співпраці зі своїм Відкупителем і Царем у справі благословення нашого роду,

наставляючи його на Господніх дорогах і навчаючи йти Святою Дорогою, наприкінці якої, завдяки наполегливості, він може здобути вічне життя.

Продовжуймо молитися, дорогі друзі, про це Царство Месії, коли Його гострі стріли простромлять багато сердець і змусять людей впасти перед Ним, визнати Його і поклонятися

Йому. Продовжуймо молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Так, радіймо, що при завершенні Божого Плану всі, хто не навчиться праведності і не буде любити її, а також не буде ненавидіти беззаконня, будуть цілковито знищені, і остаточно в Бога буде чистий Всесвіт.

SM050

МУХИ В ОЛІЇ

*“І казав Він до них: Ідіть по цілому світові,
та всьому створінню Євангелію
проповідуйте”
(Марка 16: 15, 16).*

У притчі “Мертві мухи псують та зашумовують оливу мироварника” є своя мудрість. Це особливо вірно стосовно Біблії. Йдеться про дорогоцінну олію пахощів, у яку потрапили “мухи”, чиї залишки зіпсували аромат Божественних записів в очах багатьох розумних і дедалі численніших людей. Деякі з цих “мертвих мух” були помилковими перекладами; деякі – неправильними тлумаченнями, а деякі, включаючи сам текст, були вставками – несанкціонованими доповненнями до Писання в його первісному вигляді.

БАГАТО ХТО ВИКОРИСТОВУЄ ПІДРОБЛЕНІ ТЕКСТИ

Весь шістнадцятий розділ Євангелія від Марка, від дев'ятого вірша до кінця, тепер добре відомий всім вченим як додаток до того, що написав св. Марко. Усім біблеїстам вже багато років відомо, що два найдавніші грецькі рукописи, відомі світу, закінчують Євангеліє від Марка восьмим віршем. І ці два найдавніші рукописи відносяться до IV століття. Очевидно, цей додаток до Писання було зроблено приблизно через чотириста років після смерті св. Марка. Ми не наважимося стверджувати, чому служителі християнства не інформують християнську громадськість про те, що всі вони знають або повинні знати. І не нам судити, чому багато хто з них використовує ці підроблені вірші як тексти для проповідей, не пояснюючи, що вони підроблені. Однак ми б сказали, що деякі використовують ці вірші, тому що вони підходять до їхніх теорій так, як жодні інші вірші в Біблії.

Деякі ревні християни використовують цей текст як палицю проти інших християн, стверджуючи, що якщо ті не христилися водою, то

неодмінно будуть засуджені, причому мільйони з них навіть стверджують, що хрищення має бути зануренням у воду. І під словом “засуджені” вони мають на увазі вічні, нескінченні муки від вогнетривких демонів! Вони йдуть далі й роблять це помилкове додавання до Божого Слова основою теорії про те, що Церква несе відповідальність за християнізацію світу, і що кожен язичник, який не вірить і не христився, не занурився у воду, буде засуджений на вічні муки за свою невіру та відсутність хрищення. Таким чином, це помилкове твердження зневажає Бога, викликає ворожість у всіх розсудливих людей і робить більш обмеженими та безжалісними тих, хто може вірити і справді так вірить.

ЗДАТНІСТЬ ПИТИ ОТРУТУ

У багатьох християн похитнулася віра щодо їхнього ставлення до Бога через твердження, які йдуть за цим текстом, що всі віруючі повинні мати силу виганяти демонів, говорити новими мовами, брати змії у руки без побоювання, пити смертельну отруту без шкоди для себе та покладати руки на хворих і зцілювати їх. Багато хто зі світським складом розуму, читаючи ці твердження, називає їх “нісенітницею” або ж заявляє, що Церква Христа втратила силу, якою повинна, як і раніше, володіти. І все ж обізнані священнослужителі цитують ці неправдиві слова замість того, щоб повідомити людям, що вони не є частиною Божого Послання і не є правдиві.

Писання дійсно вчить, що чудеса мов, зцілення тощо були дозволені в дні апостолів з метою зміцнення Церкви в її дитячому віці. Але правдивим є й те, що такі здібності передавалися, згідно з Писанням, через покладання рук апостолів. Тому, як тільки померли апостоли, а також ті, на кого вони поклали руки, і згодом ті, хто отримав апостольське благословення та дари святого Духа, всі ці чудеса та зцілення

природним чином припинилися, як і передбачив св. Павло (1 Кор. 13: 8).

НЕХАЙ ТОЙ, ХТО МАЄ ВУХА, СЛУХАЄ ДОБРУ НОВИНУ

Хоча Євангеліє має проповідуватися в кожному народі, це робиться не з метою повернути все людство, а, як показують багато місць Писання, як свідчення світу і для обрання зі світу “Малої Черідки” святих – “покликаних, і вибраних і вірних”, щоб вони були разом з Месією в Його Посередницькому Царстві, яке незабаром має благословити людство славними можливостями пізнання та піднесеними впливами, які відновлять охочих і слухняних до повної гармонії з Богом, повного звільнення від гріха та смерті, смутку та болю, до вічного життя як досконалих людей у всесвітньому “відновленому Раю”.

Мета та призначення Євангелія, не тільки для юдеїв, але й для всіх людей, можуть бути легко продемонстровані всім, хто має віру в Бога. Стверджувати, що Бог мав намір повернути світ за допомогою Євангелія, і знати, що цього не сталося, – означає руйнувати віру в Бога і знищувати надію на якийсь славний результат Божественного Плану Спасіння. Ті, хто стверджує, що Бог мав намір через проповідь Євангелія досягти навернення всього світу, повинні визнати, що він не досяг такої мети. І якщо Божий План зазнавав невдачі протягом вісімнадцяти століть, то яку надію може мати хтось на те, що він колись увінчається успіхом?

Навпаки, Писання говорить, що мета й завдання Євангелія – зібрати “вибраних”, тобто

вибраний клас, з-посеред людства, щоб випробувати й затвердити цю “Малу Черідку” щодо її готовності йти слідами свого Відкупителя, і прославити її силою “Першого Воскресіння” наприкінці цього віку, коли буде вибрана визначена кількість. Це правильне розуміння Євангелія Христа повністю підтверджується та обґрунтовується як істинне історією вісімнадцяти століть. Таким чином, ми бачимо виконання Божественного Послання через Пророка: “Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав”. Воно послане, щоб зібрати вибраних, і воно виконає Божественний задум.

КОЛИ ПРИПИНЯТЬСЯ ГРІХ І СМЕРТЬ?

Коли Євангельське Послання вибере святих, і коли Бог прославить їх як співспадкоємців з [3GH017] Христом у Його Царстві, почнеться зовсім інше спасіння, яке діятиме за зовсім іншими принципами! Справи більше не будуть залишені язикам, що заїкаються, повільним і глухим вухам та осліпим очам розуміння! Більше не будуть панувати гріх і смерть! Більше не будуть вкривати землю темрява, невігластво та забобони! Навпаки, тоді зійде Сонце Праведності, що нестиме зцілення у своїх променях. Уся земля наповниться пізнанням Божої слави. Цар буде царювати в праведності на духовному рівні, а Його Князі – по всій землі.

3HG016

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
-

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.